COLEGIUL NAȚIONAL DE INFORMATICĂ
"GRIGORE MOISIL"
BRAȘOV

PUNCTUL PE INFO

REVISTA COLEGIULUI
NR. 9/2018

"NIMIC NU COSTĂ MAI MULT CA NEȘTIINȚA"

GRIGORE MOISIL

COLEGIUL NAŢIONAL DE INFORMATICĂ „GRIGORE MOISIL”
BRAŞOV

“PUNCTUL PE INFO”

REVISTA COLEGIULUI
Nr. 9\2018

Revista Colegiului „Punctul pe Info” este editată în scopul performanţei şcolare şi a activităţii independente a elevilor din liceu

DIRECTOR	Prof. MILENA POPA
DIRECTOR ADJ.	Prof. ALEXANDRA CRĂCIUN
PROF. COORD.	Prof. dr. CRISTINA-MAGDALENA CĂLIN

Colectivul de redacţie

Redactor-şef: Cristian Cuţitei (X B)

Colaboratori:

- Abraham Radina (XI A), Birău Anamaria (XI A), Cașcaval Marina (XIA), Marian Alexandra (XI A), Dumitriu Maria (XI A), Burtan Gabriela (XII B)
- Coperta revistei este realizată de prof. Ada-Lorena Muntean
- Desene realizate de: Dumitriu Maria(XI A)

ISSN: 2066-4060

"Menirea firească a școlii nu e să dea învățătură, ci să deștepte cultivând destoinicirile intelectuale în inima copilului, trebuința de a învăța toată viața."

Ioan Slavici

Profesor MILENA POPA
DIRECTOR

Ambiţie, multă muncă şi seriozitate, aceştia sunt paşii importanţi în drumul spre excelenţă.

Elevii pregătiţi de prestigioasa echipă de cadre didactice din colegiul nostru au continuat să strălucească şi să obţină rezultate foarte bune la examenele naţionale, testele naţionale şi examenul de bacalaureat, dar şi la olimpiadele şi concursurile naţionale şi internaţionale.

Performanţele obţinute şi în anul 2017 ne obligă să continuăm drumul spre excelenţă.

Şi pentru că ne aflăm la începutul unui nou an, sunt încrezătoare că generaţiile actuale şi viitoare ale colegiului vor atinge performanţe cu care să ne mândrim şi care să îi propulseze către cariere excepţionale, ca oameni de bază ai societăţii.

Vă felicit pe dumneavoastră, stimaţi colegi, care prin muncă necontenită şi printr-o mare dragoste faţă de copii contribuiţi la creşterea prestigiului colegiului nostru şi, implicit, al şcolii braşovene şi româneşti.

Pe voi, dragi elevi, vă îndemn să luptaţi pentru visurile voastre, oricât de greu şi de dificil ar părea să le atingeţi, pentru că totul este posibil dacă vă doriţi cu adevărat. Vă mulţumesc pentru implicare şi vă doresc să multiplicaţi succesul pe care-l meritaţi cu prisosinţă.

La mulţi ani!

ALEXANDRA CRĂCIUN
DIRECTOR ADJUNCT

Dragi elevi, vă doresc să reușiți să aplicați ceea ce pentru mine este definiția matură a ambiției: să urmăriți să vă dezvoltați în permanență. Dacă vă veți concentra doar pe atingerea scopurilor, odată îndeplinite, veți începe să vă stingeți, însă dacă veți căuta să vă dezvoltați, niciodată nu va fi suficient, provocarea va fi continuă și rezultatele pe măsură. În ceea ce privește competitivitatea, atât de caracteristică vârstei, începeți cu voi înșivă! Deoarece pentru oamenii de succes, cel mai mare rival este propria persoană. Trebuie să se cucerească pe sine înainte să-i cucerească pe alții. Trebuie să câștige în interior, ca să fie capabili să aibă succes și în exterior.

Cred că cel mai important cuvânt pe care îl adoptă un lider este "echipă". Căci liderii nu pot reuși de unii singuri. Dragi colegi, vă mulțumesc pentru efortul de a fi coechipieri, ale căror acțiuni converg către aceleași obiective și vă mărturisesc că îmi doresc să devenim echipa care să facă diferența în învățământul preuniversitar brașovean.

La mulți și fericiți ani, cu sănătate și împliniri!

Balul Bobocilor 2017

Motivarea, cheia succesului

Fiecare an de liceu vine cu o nouă provocare, începând cu botezul bobocilor în clasa a IXa, cu organizarea acestui eveniment în clasa a Xa, iar acum clasa a XIa ne aduce încă o provocare pe măsură: organizarea balului bobocilor, care se dovedește a fi modalitatea noastră de exprimare ca și colectiv format în acest liceu.

Hmm, cu ce să încep... Primul pas a fost participarea clasei noastre la concursul pentru organizarea acestui eveniment, acesta fiind momentul la care noi ne gândeam încă din timpul verii și care necesita o echipă unită și plină de idei originale.Totul a venit de la sine, fiecare și-a expus părerea și am căzut de acord asupra temei -Latino Vibes- considerând-o ieșită din tipare și potrivită cu cerințele publicului. Fiind o clasă recunoscută pentru înclinația spre artă, ne-am hotărât să depășim prestațiile anterioare, așa că ne-am folosit de toate atuurile noastre, pentru crearea momentului perfect.

Ne-am înarmat cu ambiție, speranță și dorința de a demonstra ce putem. Ne-am divizat în echipe, fiecare cu sarcinile ei, iar astfel munca ni s-a părut mult mai plăcută și ușoară. O coordonare bună a grupului era mai mult decât necesară, fiindcă timpul nu prea s-a dovedit a fi prietenul nostru. Am fost mândră să văd că fiecare dintre noi a dat tot ce a avut mai bun, iar în final pasiunea ne-a fost răsplătită.

În urma unei selecţii riguroase, am reuşit să impresionăm juriul şi am ajuns să fim clasa organizatoare a Balului Bobocilor Latino Vibes 2017. În spatele acestei reușite a stat multă muncă și foarte multe emoții, care ne-au motivat și mai mult.

Satisfacția victoriei nu ne-a făcut să ne culcăm pe o ureche, așa că ne-am păstrat seriozitatea și perseverența pentru provocarea care abia de acum începe. Aștept cu nerăbdare să văd ce lecții îmi va oferi această experiență.

Abraham Radina Clasa a XI-a A

Impresii de la Balul Bobocilor

Balul Bobocilor, evenimentul așteptat cu nerăbdare de toată lumea, dar mai ales de către cei mai tineri dintre liceeni și de noi, elevii claselor a XI-a, a avut loc, ca în fiecare an, ducând mai departe tradiția colegiului. Pe lângă distracția garantată, acest eveniment are ca scop socializarea și integrarea bobocilor în noul colectiv din care fac parte și în care își vor petrece următorii patru ani, transformându-se încet-încet din boboci timizi în absolvenți plini de încredere și speranță.

După o licitație mult așteptată și plină de suspans am fost aleși noi, elevii clasei a XI-a A să organizăm cel mai râvnit eveniment al anului. Am putut face astfel o paralelă între experiența din acest an și cea de acum doi ani în care participam la bal dintr-o postură mai simplă, cea de boboci. Am văzut acum câtă muncă se află de fapt în spatele unor ore de distracție și cât de multă pregătire presupune un eveniment: de la lucrurile mari, cum ar fi închiriatul sălii, până la acele de siguranță cu care se prind panglicile câștigătorilor concursului de Miss și Mister. Bineînțeles, între sală și ace de siguranță mai sunt o mulțime de lucruri necesare, dar pot să spun cu bucurie că ne-am descurcat cu fiecare.

Tema balului a fost „Latino Vibes”, iar bobocii au avut astfel ocazia de a învăța dansuri latino și de a afla lucruri noi despre diferite țări. Balul a început cu un moment artistic interpretat de Hristea Andreea Gabriela din clasa a XI-a A și Panaite Cristian din clasa a XI-a B. Următorul moment artistic a fost un dans interpretat de către elevii organizatori din clasa a XI-a A. La concursul „Miss și Mister Boboc” au participat câte o pereche reprezentantă a fiecărei clase de a IX-a, coordonată de noi, elevii clasei a XI-a A. Bobocii s-au făcut remarcați printr-o serie de probe ce au presupus dans, talent și cunoștințe despre țara pe care au reprezentat-o.

Câștigătorii premiului cel mare, ai titlului de „Miss și Mister Boboc 2017”, au fost elevii Șerbănucă Melania și Cociș Tudor din clasa a IX-a E, reprezentanții Republicii Dominicane, care ne-au încântat prin dansul specific, numit bachata.

Titlul de „Miss și Mister Latino” a fost acordat elevilor din clasa a IX-a D- Apostol Ana Maria și Iftene Adelin, care au reprezentat Brazilia. Elevii clasei a IX-a B, Surdu Annamaria și Petre-Spiru Mihai au primit titlul de „Miss și Mister Popularitate” și au reprezentat Puerto Rico, iar titlul de „Miss și Mister Originalitate” a fost acordat reprezentatilor Argentinei, elevilor din clasa a IX-a C, Stoian Sara Ioana și Savu Adelin. Titlul de „Miss și Mister Eleganță” a fost acordat elevilor Posedaru Adelina Maria și Brișcoi Sebastian Andrei, care au reprezentat Cuba.

Concursul a fost jurizat de doamnele directoare Popa Milena și Crăciun Alexandra, împreună cu doamnele profesoare Călin Cristina și Constantin Mădălina, alături de eleva Liță Laura din clasa a XI-a A pentru a căror prezență dorim să mulțumim.

Organizarea acestui eveniment nu ar fi fost posibilă fără sprijinul doamnei profesoare Bulbuc Mariana, cu susținerea doamnei dirginte Carmen Stoica, al căror ajutor ne-a fost de mare folos și pentru care le suntem recunoscători.

Dumitriu Maria Clasa a XI A

Miss & mister boboc info 2017

Serbănucă Melania & Cocis Tudor IX E

Jurnalist: De ce ați ales să participați la Miss & Mister?

Melania:Am crezut că putem reprezenta clasa și că avem abilitățile necesare.

Tudor: De asemenea suntem talentați și am fost aleși.

Jurnalist: Ce reprezintă acest titlu pentru voi?

Melania: O împlinire.

Jurnalist: Ați avut un moment în care ați vrut să renunțați? Dacă da, care?

Melania: Da, au fost momente, în special când nici unul dintre noi nu a fost hotărât ce să pregătim pentru proba de talente.

Tudor: Eram undeva între dansuri populare și vals, ceea ce ne-a făcut să fim confuzi.

Jurnalist: Ne puteți relata o întâmplare haioasă din timpul antrenamentelor sau a balului?

Melania: Încrederea în partenerul meu ,care s-a dovedit a fi un un mare risc. Nicicum nu reușea să mă țină pe sus și ajungeam la căzături.

Jurnalist: Care au fost cea mai dificilă și cea mai ușoară probă?

Melania: Din punctul meu de vedere, cea mai dificilă a fost prezentarea, deoarece ne-am hotărât pe ultima sută de metri ce replici vom avea.

Tudor: Cea mai ușoară probă a fost proba de talente pentru mine. Deși a fost în aparență un dans ușor, a arătat spectaculos, iar acest lucru m-a motivat şi mai mult să-l învăț cât mai repede.

Jurnalist: Cum vi s-a părut experiența trăită?

Melania: Aș repeta această experiență cu drag.

Tudor: A fost mult de muncit, dar a meritat.

Jurnalist: La ce vă gândeați înainte de aflarea rezultatelor?

Melania: Indiferent de rezultate, credeam în noi și știam că ne-am dat interesul cât de mult s-a putut.

Jurnalist: Aveți un mesaj pentru organizatori și următorii boboci?

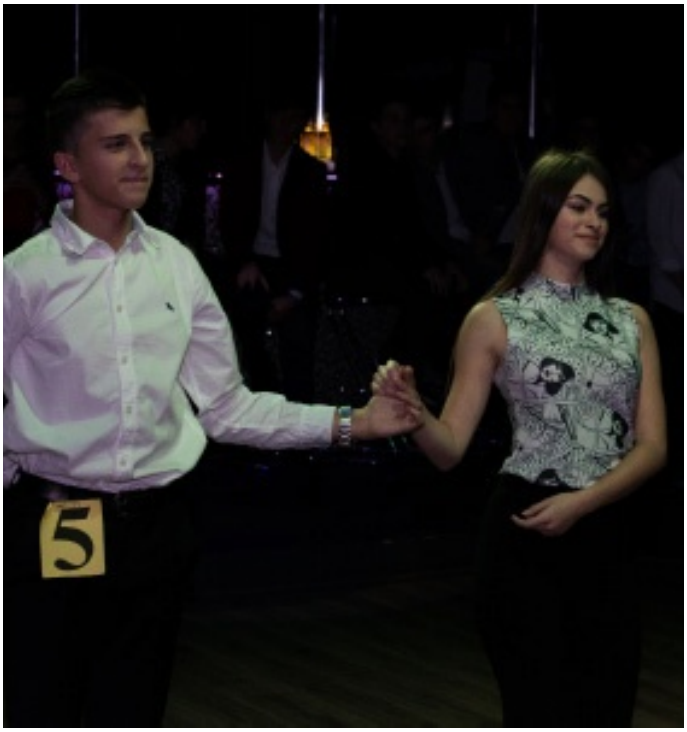

Melania: Pentru boboci să fie cât mai organizați posibil și să trăiască momentele din plin, atât cele de dinaintea balului, cât și cele din desfășurarea acestuia.

Jurnalist: De ce ați ales să veniți în Moisil?

Melania: Am simțit că mă regăsesc în acest liceu.

Tudor: Deoarece am dorit să învăț foarte bine informatica.

Jurnalist: Ce așteptări aveți de la viața de liceeni?

Melania: Aștept să fie ceva nou, cu siguranță ,deși nu pot realiza ce anume. Aștept să mă surprindă și să mi se deschidă drumuri noi.

Tudor: Doresc să cunosc cât mai multe persoane noi şi doresc să plec în America în cadrul concursului ACSL.

Jurnalist: Ce pasiuni aveți?

Amândoi: Dansuri populare, dar la cluburi diferite.

Jurnalist: Ce carieră v-ar plăcea să urmați?

Melania: Depinde de oportunitățile care se vor ivi după absolvire.

Miss & mister eleganță

Posedaru Adelina Maria & Brișcoi Sebastian Andrei IX A

Jurnalist: Ați avut un moment în care ați vrut să renunțați? Dacă da, care?
Adelina: Da, în momentul în care nu am știut ce urmează să fac la proba de talente.
Sebastian: Nu a existat un moment în care să renunț.
Jurnalist: Ne puteți relata o întâmplare haioasă din timpul antrenamentelor sau a balului?
Adelina: În momentul în care ni s-a adresat prima întrebare la proba de cultură generală, nici unul dintre noi nu știa ce să răspundă, așa că partenerul meu a spus ceva la nimereală.
Sebastian: Am întârziat la prima probă și a trebuit să alerg de sus până jos, moment în care am alunecat.
Jurnalist: Care au fost cea mai dificilă și cea mai ușoară probă?
Adelina: Cred că proba de talente a fost cea mai grea în acel moment.
Sebastian: Din punctul meu de vedere, proba de talente a fost cea mai ușoară.
Jurnalist: Cum vi s-a părut experiența trăită?
Adelina: A fost o experiență frumoasă, pe care aș repeta-o. Cred că din ea am învățat să am mai multă încredere în mine.
Sebastian: Experiența a fost una minunată, pe care aș repeta-o. Am învățat ca merită mereu să încerci ceva nou.
Jurnalist: La ce vă gândeați înainte de aflarea rezultatelor?
Adelina: Mă gândeam că nu vom primi nici măcar

premiul de consolare.
Sebastian: Mă gândeam dacă am dat tot în timpul probelor.
Jurnalist: Aveți un mesaj pentru organizatori și următorii boboci?
Adelina: Este un eveniment foarte frumos și cred că trebuie dus mai departe. Următorilor boboci le-aș spune că merită să participe, pentru că îi ajută să se dezvolte personal, este o șansă unică și nu au nimic de pierdut!
Sebastian: Organizatorii au făcut o treabă foarte buna, iar bobocii care vor urma nu au de ce să se teamă, deoarece nu este greu.

Miss & mister popularitate

Surdu Annamaria & Petre-Spiru Mihai IX B

Jurnalist: Ați avut un moment în care ați vrut să renunțați? Dacă da, care?

Anna: Da... deoarece în clasa mea, nu foarte bine organizată, participanții la miss și mister au fost aleși cu maximum o săptămână înainte și eu nu aveam nici o idee că aș putea fi o opțiune. Am vrut să renun, deoarece pregătirile începuseră cu două zile înainte de eveniment și nu mă simțeam deloc gata.

Mihai: Da, am avut un moment în care am vrut să renunțăm, deoarece am fost puși în ultimul moment să participăm, mai exact cu o săptămână înainte. Nu am vut timp să repetăm și să învățăm. Pur și simplu timpul foarte scurt este motivul.

Jurnalist: Ne puteți relata o întâmplare haioasă din timpul antrenamentelor sau a balului?

Anna: Întâmplări haioase nu pot spune că am avut, din cauză că am intrat în criză de timp. Dar cred că în orice concurs de acest tip, cele mai haioase sunt momentele în care băiatul scapă fata sau greșelile de pe parcurs.

Mihai: Făceam niște repetiții pentru un dans și eu trebuia să mă aplec într-un anume fel și să o prind ca să nu cadă pe jos, dar ce surpriză, am scăpat-o.

Jurnalist: Care au fost cea mai dificilă și cea mai ușoară probă?

Anna: Cea mai ușoară a fost proba de cultură generală. Probabil nu sunt singura care a căutat ceva pe net cu o seară înainte şi a învățat în 5 minute.

Mihai: Cea mai dificilă probă a fost cea de dans, pentru că eram atât de speriat, nu știam ce să fac. Cunoșteam dansul, dar eram atât de emoționat, încât imi era frică să nu-l uit.

Jurnalist: Cum vi s-a părut experiența trăită?

Anna: Cred că dacă aș vrea să repet experiența aș face-o doar ca să mă pot pregăti mai mult, să fiu mai bine organizată. Cred că am învățat să mă implic și să nu mai las lucrurile, chiar dacă fără voia mea, pe ultimul moment.

Mihai: Am avut niște emoții foarte puternice și m-am speriat, de aceea nu aş repeta-o.

Jurnalist: La ce vă gândeați înainte de aflarea rezultatelor?

Anna: „Doamne dă să se termine mai repede, oricum știu că nu câștig, vreau să mă distrez în continuare.”

Mihai: Eu și colega mea ne gândeam că o să ieșim undeva printre utimele locuri, pentru simplul fapt că nu am făcut foarte bine dansul, recunosc că eu am greșit cel mai mult, dar am fost surprinși să vedem că am luat Miss și Mister Popularitate.

Jurnalist: Aveți un mesaj pentru organizatori și următorii boboci?

Anna: Bobocilor... pregătiți-vă din timp.

Mihai: Pentru organizatori, felicitări! Au făcut o treabă foarte bună și au organizat totul ca la carte. Pentru boboci, nu vă lăsați pe ultima sută de metri, căci nu iese bine.

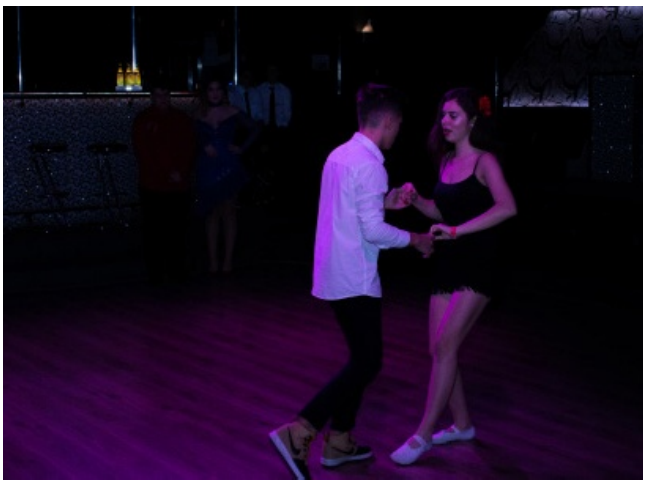

Miss & mister originalitate

Stoian Sara Ioana & Savu Adelin IX C

Jurnalist: Ați avut un moment în care ați vrut să renunțați? Dacă da, care?
Sara: Personal, nu am avut un moment in care m-am gândit sa renunț deoarece mi-am dorit să fac acest lucru.
Adelin: Nu mă așteptam sa fie atât de mult de muncă, iar acest lucuru mi-a dat de gândit. În final am zis că nu am nimic de pierdut şi am continuat, am mers mai departe.
Jurnalist: Ne puteți relata o întâmplare haioasă din timpul antrenamentelor sau a balului?
Sara: În timpul antrenamentelor a fost greu să ne concentrăm, pentru că eu râdeam mult, ceea ce a făcut să fie dificil să realizăm coregrafia. Sunt o persoană care in general se distrează copios, de aceea a fos greu să continuăm munca.
Jurnalist: Care au fost cea mai dificilă și cea mai ușoară probă?
Sara: Pentru mine, cea mai ușoară probă a fost cea de cultură generală.
Adelin: Cea mai dificilă probă a fost cea de talente, din cauza emoțiilor care au făcut dificilă sincronizarea.
Jurnalist: Cum vi s-a părut experiența trăită?
Sara: Aș repeta cu drag experiența. Mi s-a părut cea mai faină experiență posibilă. Ideea de a colabora cu el a fos,t de asemenea, interesantă și probabil ne va ajuta pe viitor.
Adelin: Aș repeta, de asemenea, aceasta experiență.
Jurnalist: La ce vă gândeați înainte de aflarea rezultatelor?
Sara: Că nu avem nici măcar o șansă.
Adelin: Cei din clasa a 9-a E au fost mai buni decât noi și chiar au meritat să câștige.
Jurnalist: Aveți un mesaj pentru organizatori și următorii boboci?
Sara: Organizatorii sunt cei mai tari. Au reușit la perfecție să se ocupe de bal, iar pentru bobocii din viitor, să se ocupe de probe din timp de pregătire, căci nu se merită să-l irosească.
Adelin: Balul a ieșit minunat. Felicitări organizatorilor!

Miss & mister Latino

Apostol Ana Maria & Iftene Adelin IX D

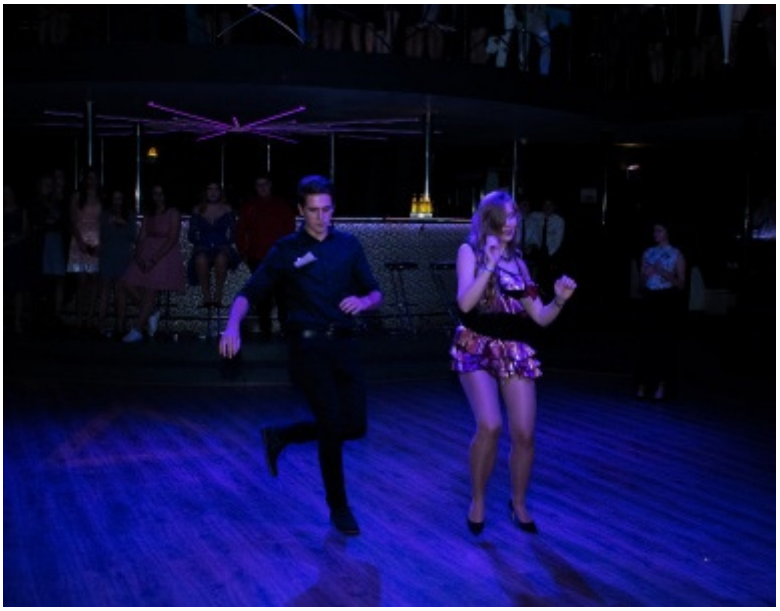

Jurnalist: Ați avut un moment în care ați vrut să renunțați? Dacă da, care?
Amândoi: Nu a existat un asemenea moment.
Jurnalist: Ne puteți relata o întâmplare haioasă din timpul antrenamentelor sau a balului?
Ana: Mi-am rugat colegul să-mi deschidă rochia, iar el în schimb a închis-o.
Adelin: Proba de talente, în acel moment cu rochia am avut un timp limitat pentru a fi gata.
Jurnalist: Care au fost cea mai dificilă și cea mai ușoară probă?
Adelin: Cea mai dificilă a fost proba de dans.
Jurnalist: Cum vi s-a părut experiența trăită?
Adelin: Această experiență mi s-a părut distractivă și am învățat să dansez. Da, aș repeta experiența.
Jurnalist: La ce vă gândeați înainte de aflarea rezultatelor?
Adelin: Cum o să mă distrez.
Jurnalist: Aveți un mesaj pentru organizatori și următorii boboci?
Adelin: A fost un bal foarte distractiv și sper ca următorii organizatori să realizeze unul la fel de bun sau și mai bun. Următorii boboci sper să-și aleagă concurenții bine, pentru că nu este un concurs așa de ușor.

Reporteri:Birău Anamaria & Marian Alexandra XI A
Fotografii realizate de Adam Marian X B

Balul toamnei

A devenit o tradiție, ca, la mijlocul toamnei, elevii clasei a VIII a să organizeze una dintre cele mai îndrăgite activități: „Balul Toamnei”.

„Balul Toamnei” a avut patru concursuri, care s-au desfășurat sub atenta supraveghere a unui juriu format din profesori și elevi. Primul a fost Concursul de sculptat dovleci, în cadrul căruia, eleva Stoian Ana Maria din clasa a VI-a, a câștigat locul I. La concursul de costume au participat numeroși elevi, clasa a VI- a fiind reprezentată cu succes de: Mara Garcea, Cristea Daria, Rareș Garalbatin, Crina Marin, Tania Olaru, Teodora Savu, Sabina Toma, Radu Butu decizia juriului fiind una foarte dificilă.

La concursul de talente Teodora Cârstea a ocupat locul I. Ultimul concurs al duelului gimnaziștilor a fost cel de cultură generală, unde clasa a VI- a a fost reprezentată de Florescu Raul și Marin Crina. Eleva Rusu Sânziana a asemănat „Balul Toamnei” cu „cireșele”, „deoarece cireșele simbolizează unirea dintre mai multe clase”.

Prof. Madalina Constantin

ACSL

După cum toți elevii actuali, toți absolvenții, dar și toți potențialii elevi știu, concursul American Computer Science League(ACSL) a devenit o "tradiție" a Colegiului nostru, mai ales datorită faptului că, prin muncă individuală și în echipă, însoțită de pasiune și motivație puternică, am reușit să obținem rezultate deosebite de-a lungul timpului.

În anul care a trecut am fost din nou printer cei mai buni, echipele colegiului nostru, îndrumate cu competență și pasiune de doamnele profesoare Milena Popa și Manuela Șerban, clasându-se pe locuri fruntașe la finalul competiției.
Iată care au fostrezultateleși care suntelevii care au fost, in acest an, mândriacolegiuluinostru, al Brașovului, și, de ce nu, al României, încompetiția de peste ocean:

Seniori 3 – locul I
Andrei-Timotei Ardelean, Mihai-Andrei Solcan și Călin-Gabriel Şerban

Intermediarii 5 – locul V
Vlad Sebastian Gabor, Cristian Panaite, Dan Cojocaru, Robert-Gabriel Ion, Alexandru Pușcașu și Andrei Gasparovici

Este demn de menționat faptul că, așa cum s-a mai întâmplat de multe ori în ultimii ani, echipa noastră de seniori 3 a fost singura din România care a câștigat o categorie în concursul final.
Participarea la edițiile concursului ACSL a reprezentat, de fiecare dată, o mare provocare, atât pentru elevi, cât și pentru profesori. Faptul că traversăm oceanul să concurăm cu elevi de excepție de la licee de top din Statele Unite (liderul mondial în progresul tehnologic), dar și din alte țări din Europa și Asia, ne face să trăim o experiență specială, să simțim din plin că facem parte dintr-o lume exclusivistă, lumea IT-ului. Experiența pe care o trăiesc elevii la aceste concursuri nu este comparabilă cu cea de la concursurile de informatică din țară, contactul cu civilizația americană, relațiile și prieteniile ce se formează în cadrul echipei, conștientizarea faptului că nu mai concurezi pentru tine, ci reprezinți liceul, orașul și țara ta, simțul responsabilității, sunt aspecte care au un impact deosebit asupra personalității în formare a unui adolescent.
ACSL Alumni se lărgește cu fiecare nouă generație, iar cei mai "vârstnici" îi ajută mereu cu sfaturi, dar și financiar pe membrii echipelor actuale. Acest lucru demonstrează că s-a creat deja un spirit ACSL în colegiul nostru, o punte între generații care nu poate decât să fie benefică pentru dezvoltarea pasionaților de tehnologie din noul val.

Fără îndoială, perioada premergătoare finalei, lunile de pregătire de acasă, cele 4 "contest"-uri prin care trebuie să treacă cu brio pentru a califica liceul la faza finală, nu au fost cu nimic mai ușoare decât "aventura americană" de la finala "All-Star". A fost nevoie de un effort susținut al fiecăruia dintre cei implicați, elevi și profesori, timp de 6 luni, în fiecare ședință de pregătire de la școală, dar și de mult efort individual. Emoțiile fiecărui contest, așteptarea rezultatelor, i-au călit și i-au pregătit pentru concursul final, dar și pentru viitoarele examene cu care urmează să dea piept în liceu, și mai departe, la facultate.

Nu în ultimul rând, o dificultate este mereu, înainte de plecare, adunarea banilor necesari, căutarea acerbă de sponsori. Din păcate, cultura sprijinirii performanței prin donații și sponsorizări nu a ajuns la un grad suficient de ridicat în România, dar, în ultimii ani, am reușit să obținem donații substanțiale din Diaspora, lucru ce ne încurajează să ne continuăm proiectul, cu speranța că rezultatele vor fi, în continuare, pe măsura efortului depus.

Prof. Informatică Manuela Șerban

ACTIVITĂŢI ŞI CONCURSURI

La Universitatea din Bucureşti!

"Bună ziua, numele meu este Patricia Preda, colegul meu este Iancu Onescu și reprezentăm Colegiul Național de Informatică "Grigore Moisil" din Brașov. Coordonați de doamna profesoară Manuela Zorca am realizat în cadrul Concursului Național de Comunicări Științifice lucrarea intitulată: Susanul, condiment și medicament!"

La momentul respectiv podeaua din lemn masiv mi se părea cel mai atrăgător lucru pe care aș fi putut să îl văd. Iancu îmi aruncă o privire pe furiș încurajându-mă să continui cu același avânt cu care am pornit, inspirându-mi încredere. Muncisem mult, citisem mult și ajunsesem unde ne-am propus, însă ochii critici ai celor patru doamne – profesori universitari - care ne priveau cu interes, ascultau cu atenție așteptând și cea mai mică greșeală pentru a fi depunctați.

Spre fericirea amândurora, totul a decurs perfect, până la momentul în care urma să fim întrebați detalii despre lucrarea scrisă. Mâinile tremurânde și zâmbetele noastre șterse așteptau cu nerăbdare să treacă acel moment cât mai repede, pentru a ne întoarce pe scaunele din spatele sălii. Deși emoții au fost din plin, amândoi am reușit să răspundem la întrebări, puțin reticenți sau poate puțin bâlbâiți și ne-am întors încrezători la doamna profesoara care ne-a susținut pe tot parcursul concursului, dar și în timpul prezentării.

Echipe din toată țara au fost repartizate la trei comisii, fiecare dintre acestea acordând premii. Comisia la care am fost noi arondaţi avea să anunțe premiile ultima, fapt ce făcea la fiecare secundă să crească curiozitatea noastră. S-au anunțat cele 3 mențiuni, dar numele colegiului nostru nu a fost pomenit. La fel și la locul trei.

Se anunța premiul doi, Iancu se uită la mine și eu la el, cu speranţă în priviri, iar numele noastre au fost strigate. Și astfel am reușit să ne întoarcem victorioși la Brașov cu premiul doi în cadrul etapei naționale.A fost o experiență pe care ne-am dori oricând să o retrăim!

Patricia PREDA
Iancu ONESCU
Clasa a XI-a D

Shoe Box – altruism şi compasiune

"Shoe Box" este un proiect caritabil, care se desfăşoară anual înca din 2007. Acesta îşi propune ca, în preajma sărbătorilor de Crăciun, să aducem un zâmbet pe chipurile a zeci de copii sărmani.
Principiul acestui proiect este simplu şi paşii sunt uşor de urmat: o "cutie de papuci" trebuie frumos ambalată (capacul şi cutia separat) în hârtie de împachetat cadouri , iar in interior trebuie puse diferite obiecte care ar putea fi de folos unui copil nevoias – rechizite, haine, obiecte de igienă şi alimente neperisabile- toate acestea fiind noi. Cutia va fi dusă la unul dintre multele centre de colectare din ţară, unde se va stabili grupa de vâstă pentru care este destinat cadoul. Cutiile pot fi aduse până în 15 decembrie, pentru ca după această perioadă să fie distribuite copiilor cu vârste cuprinse între 2 şi 18 ani.
Anul trecut, colegii din clasa mea, împreună cu doamna dirigintă Cristina Călin, implicându-ne cu mare interes, am reuşit să strângem numeroase cadouri care au fost donate în scopul acestui proiect. Acesta ne-a învăţat să ne gândim şi să preţuim mai mult ceea ce avem şi totodată să încercăm, printr-un lucru simplu, să facem lumea un loc mai frumos .
"Shoe Box" este un proiect despre altruism şi compasiune, un proiect care promovează bunătatea şi ajutorul între oameni, o modalitate prin care poţi adduce bucuria şi spiritual Crăciunului mai aproape de copiii sărmani, în perioada sărbătorilor, schimbând realitatea în bine.

Diana Alexandru
Clasa a X-a B

Voluntariat la Fundatia "Bucuria Darului"

"Fundația Bucuria Darului" este locul care dorește să redea speranța oamenilor mai puțin norocoși ai societății. Această fundație daruiește zilnic oamenilor străzii o masă caldă la "Cantina Mulțumesc", oferă pachete de alimente și de haine neajutoraților și găzduiește acțiuni comemorative pentru a face o bucurie în memoria celor dragi adormiți.
Voluntariatul nostru aici, al elevilor clasei a X -a B (si nu numai) este o experiență inedită unde am găsit oameni frumoși care fac tot ceea ce fac doar in schimbul unui zâmbet si al unui sincer „mulțumesc" din partea persoanelor aflate la necaz. De fiecare dată când am mers acolo au fost numeroase lucruri de făcut, cum ar fi: pregătirea pachetelor, punerea de etichete pe diverse borcane cu gem sau cu zacuscă, aranjarea meselor sau curățarea de legume in bucătărie. Am fost uimită de câți oameni cu suflete curate și modeste, care se află la limita sărăciei, primesc aceste pachete, inclusiv familii care trăiesc în sate mărginașe, unde nu ai crede că ar putea supraviețui cineva. Ultima dată când am fost cu câțiva colegi la această fundație, a fost nevoie de o echipă care să pregătească multele pachete care urmau să fie trimise în diverse sate, iar altă echipă, în care mă aflam şi eu, a trebuit să pună etichete borcanelor de zacuscă. A urmat să aranjăm niște mese pentru un eveniment comemorativ ce avea loc la acel sfârșit de săptămână și am pus castraveți la murat. Indiferent de cât am putut ajuta fiecare dintre noi, oamenii fundației s-au bucurat că am putut fi acolo, iar la final drept mulțumire am primit și noi o porție de mâncare de la cantină. Aceasta a fost delicioasă, observându-se că oamenii neajutorați primesc o mâncare foarte bună, făcută cu suflet.
Oamenii care doresc să contribuie sau să doneze, pot comanda zilnic o porție de mâncare gustoasă cu gândul că acei bani vor contribui la ajutarea unor oameni care au mare nevoie. Toate aceste activități le-am făcut cu plăcere, știind că pot fi de ajutor și că pot aduce bucurie prin niște lucruri mărunte care, pentru noi, nu ar însemna cât înseamnă pentru alții.
Voluntariatul la "Fundația Bucuria Darului" reprezintă o lecție de viață care mi-a deschis ochii și care m-a făcut să apreciez mai mult tot ce se află în jurul meu și să observ că, de fapt, lucrurile mărunte pot face mult mai mult decât am crede dacă dorim să le înfăptuim.

Ioana Pătru
Clasa a X-a B

O zi perfectă, un vis devenit realitate!

Pe data de 19 noiembrie 2017, am participat la Concursul Naţional de Kata, în Braşov, la Sala Sporturilor. Am aşteptat cu nerăbdare această zi, deoarece îmi doream de mult să particip din nou la un Concurs Naţional, organizat chiar la Braşov. Karate-ul reprezintă pentru mine primul sport pe care l-am cunoscut la vârsta de 4 ani. L-am îndrăgit de la primul antrenament, l-am înţeles foarte repede şi mi s-a potrivit de minune. Ca orice sport practicat la un nivel mai ridicat, există şi sacrificii cu multe antrenamente. Pentru mine sacrificiile au însemnat un mod de viaţă trăit cu plăcere.

Kata-ul este o demonstraţie cu zece timpi, fiecare timp având câte o combinaţie de lovituri. În fiecare combinaţie există un blocaj, care după cum îi spune numele, blochează lovitura acelui care atacă.

Concursul s-a împărţit în două probe: individual şi pe echipe. Prima a fost cea de individual, la care se proceda astfel: concurentul făcea demonstraţia în faţa arbitrilor, iar după ce termina, el avea nevoie de un partener care să-l atace, concurentul lucrând combinaţiile pe partener.

La această probă eu am participat doar ca partener şi i-am ajutat pe trei dintre colegii mei, reuşind să ajungem în semifinale, iar pe colega mea Denisa am reuşit să o ajut să obţină locul 3. Înainte de prima evoluţie am avut emoţii mari, pentru că eram acolo să îi susţin pe colegii mei şi parcă totul depindea de mine, iar responsabilitatea mea parcă era mai mare decât atunci când participam singur. Când am primit primele note am prins curaj şi încredere în propriile forţe. Din acel moment am fost dornic să particip alături de coechipierii mei.

Doamna dirigintă, împreună cu câţiva colegi de clasă, s-a gândit să vină să mă susţină. Mi-am dorit mult să vină alături de mine la acest concurs, iar în momentul în care i-am văzut pe toţi în tribună am simţit o emoţie puternică, ca un mic fulger care m-a determinat să dau tot ce-i mai bun din mine şi să reuşesc să ajung pe podium.

Pe la ora 17:00 a început proba pe echipe, unde eu am format o echipă împreună cu colegul meu, Andrei şi cu Denisa. Noi am avut doar o săptămână la dispoziţie ca să ne antrenăm, pentru că nu am ştiut că voi participa la acest concurs, iar colegii mei nu sunt din Braşov. Împreună am pregătit trei kata-uri pe care le-am demonstrat frumos şi corect. Noi am concurat cu 20 de echipe, pe trei etape. După prima etapă se eliminau 10 echipe, după a doua se eliminau 5, iar în finală rămâneau primele 5 echipe, dintre care trei ajungeau pe podium. La prima etapă, eu şi cu coechipierii mei am executat un sincron frumos care ne-a adus un punctaj bun cu care am trecut în următoarea etapă. Demonstraţiile noastre au fost făcute bine, iar juriul a observat gradul de dificultate al sincronului şi am ajuns în finală. A fost momentul în care emoţiile au atins cote maxime, dar demonstraţia a ieşit perfect şi noi am reuşit să obţinem locul 2. Munca pe care am depus-o a fost mare, dar nici nu m-am gândit că vom ajunge până aici. Am muncit şi am primit rodul muncii noastre!

Mie mi-a plăcut foarte mult acea zi, a fost una specială, mai ales că am avut o galerie puternică şi mulţi prieteni alături de mine, iar unele dintre cuvintele care pot descrie acea zi sunt emoţie intensă şi bucurie mare!

Rareş GARALBATIN Ştefan
Clasa a VI-a A

Info simte românește

În data de 29 noiembrie 2017, la Colegiul Naţional de Informatică a fost organizată prima ediţie a concursului „Info simte românește”. Ideea acestui concurs a aparținut Consiliului Școlar al Elevilor, fiind pus în practică de către Munteanu Raluca, vicepreşedinte al consiliului şcolar al elevilor și Palade Anca, director de departament de cultură, educaţieşi programe şcolare. Ele s-au bucurat de îndrumarea consilierului educativ, doamna profesor Ancuţa Ramona, şi a preşedintei consiliului şcolar al elevilor, Tempea Iulia.

Clasele care s-au înscris la concurs au fost provocate să își decoreze sala de clasă tradiţional românesc şi să impresioneze juriul format din doamnele profesoare Popa Milna şi Craciun Alexandra, director şi, respectiv, director adjunct, doamna profesoară de limba română, Iancău Raluca, şi doamna profesoară Ancuţa Ramona.

Fiecare clasă a impresionat prin modul în care au aşteptat juraţii, prin implicarea şi devotamentul de care au dat dovadă, fiecare deosebindu-se printr-un anume fel de ceilalţi.

Astfel, elevii de la Info au dansat, au cântat şi au pregătit mâncărurişi obiectet-radiţionale pentru musafirii lor.

Deşi fiecare clasă a impresionat juraţii, la finalul zilei, câştigători au fost elevii din clasa a XI-a B care pe lângă faptul că au pregătit momente artistice şi şi-au decorat clasa cu motive tradiţionale, au organizat şi hora Unirii în curtea liceului, unde au reuşit să strângă atât elevii, cât şi profesorii.

„Mă bucur foarte mult că acest concurs chiar a prins bine elevilor şi că s-au implicat atât de mult pentru că sincer, eu personal, nu m-am aşteptat. Ca preşedinte al consiliului elevilor la acest liceu, sunt evident mândră de reuşita acestui eveniment şi îmi doresc să fie cât mai multe asemeni acestuia, dar ca elevă în clasa câştigătoare, pot să spun că niciodată nu am fost atât de uniţi, cât am fost din momentul în care le-am spus colegilor mei despre acest concurs şi probabil acest lucru ne-a adus câştigul, pentru că am reuşit să fim un colectiv unit. Ne-am îmbrăcat în costume populare cu toţii, unii s-au ocupat de interpretarea câtorva melodii, alţii au pregătit un dans tradiţional, alţii au adus mâncarea, iar alţii s-au ocupat de hora din curtea liceului. Deci, în final, fiecare a avut ceva de făcut, am muncit cu toţii şi am reuşit," a spus Tempea Iulia, elevă în clasa a XI-a B şi preşedinte al Consiliului Şcolar al Elevilor de la liceul nostru.

Raluca Munteanu
Clasa a X-a D

CONCURSUL NAŢIONAL
"EDUCAŢIE RUTIERĂ-EDUCAŢIE PENTRU VIAŢĂ"

Concursul se organizează anual, de către Ministerul Educaţiei Naţionale, prin Direcţia Generală Educaţie şi Învăţare pe Tot Parcursul Vieţii şi Ministerul Administraţiei şi Internelor, prin Direcţia Rutieră, din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române şi în parteneriat cu alte organisme guvernamentale şi neguvernamentale.

Scopul concursului este formarea comportamentului rutier responsabil pe baza cunoaşterii şi respectării regulilor de circulaţie pentru prevenirea producerii accidentelor de circulaţie în rândul elevilor din învăţământul preuniversitar.

Concursul are două secţiuni:

- SECŢIUNEA A destinată elevilor de gimnaziu;
- SECŢIUNEA B destinată elevilor de liceu.

Competenţa echipajului la secţiunea A

Obligatoriu, echipajul participant va avea în componenţa sa câte doi elevi de gimnaziu ;

Un elev va participa la prima probă, iar al doilea la cea de-a doua probă ;

Lipsa unui membru al echipajului la faza naţională va atrage, după sine, descalificarea ;

Pentru stabilirea clasamentului final se vor lua în calcul rezultatele obţinute la cele două probe de către cei doi membri ai echipajului ;

Neparticiparea unui membru al echipajului validat la una din probele concursului se penalizează cu câte 100 puncte.

La cele două probe ale concursului, fiecare echipaj poate acumula un număr nelimitat de puncte de penalizare, pe baza însumării acestora, urmând să se realizeze atât clasamentul pe probe, cât şi cel general.

Echipajul care va acumula cel mai mic număr de puncte de penalizare va ocupa primul loc în clasament, iar cel cu număr mai mare, ultimul loc.

Proba va fi susţinută, individual, de membrul desemnat al echipajului, care se va prezenta la start în ordinea tragerii la sorţi.

Probele se desfăşoară într-un parc amenajat, pe un teren cu dimensiunile de minim 40x25m. Proba poate cuprinde una sau mai multe intersecţii: cu circulaţie în sens giratoriu, dirijată/nedirijată, trecerea la nivel cu calea ferată, semaforizată sau dirijată de un agent de circulaţie. Numărul de indicatoare, precum şi cele 4-6 posturi amplasate în parcul -şcoală, vor fi stabilite, la faza naţională, în funcţie de dimensiunile terenului pe care are loc proba.

Cele două probe ale concursului se vor desfăşura în ordinea stabilită de juriu.

Competenţa echipajului la secţiunea B

Obligatoriu, echipajul participant va avea în componenţa sa câte doi elevi de liceu. La toate etapele, echipajul participant va avea, în componenţa sa, elevi din aceeaşi unitate de învăţământ ;

Un elev va participa la proba teoretica şi altul la proba de arbitraj. ;

Participarea la proba teoretică se face prin completarea individuală a unui chestionar cu 20 de întrebări, în 30 de minute. Acestea vor urmări:verificarea cunoştinţelor privind regulile de circulaţie specifice pietonilor şi conducătorilor de vehicule, principiile conduitei preventive în traficul rutier, semnificaţia indicatoarelor şi a marcajelor rutiere ;

Elevul desemnat să participe la proba de arbitraj va asista la desfăşurarea celei de-a doua probe a Secţiunii A ;

Va primi o fişă de arbitraj pe care va consemna eventualele abateri de la re-

spectarea regulilor de circulaţie ;
Va evalua, pe baza fişei de arbitraj, un elev participant tras la sorti. Fiecare răspuns greşit va fi penalizat cu 5 puncte ;
Pentru stabilirea clasamentului, punctele de penalizare rezultate din răspunsurile indicate greşit se vor aduna pe echipaje ;
Neparticiparea unui membru al echipajului validat la una din probele concursului se penalizează cu câte 100 puncte ;
Lipsa unui membru al echipajului la faza naţională va atrage, după sine, descalificarea ;
Pentru stabilirea clasamentului final se vor lua în calcul rezultatele obţinute la cele două probe de către cei doi membri ai echipajului.

Etapele de desfăşurare a concursului sunt :
1. Etapa pe şcoală- în luna aprilie
2. Etapa judeţeană/Municipiul Bucureşti- până la data de 1iunie anul curent, cu participarea echipajelor câştigătoare din etapa anterioară
3. Etapa naţională- se desfăşoară în vacanţa de vară a elevilor, în luna iulie / august, între echipajele câştigătoare ale etapelor judeţene / a Municipiului Bucureşti, pe parcursul a patru zile.

Locaţia desfăşurării acestei etape va fi stabilită de către cei doi organizatori ai concursului, respectiv M.E.N si M.A.I, de comun acord, în funcţie de resursele alocate acestui eveniment.

Coordonarea concursului este asigurată de un juriu alcătuit din reprezentanti ai Inspectoratului Şcolar Judetean, ai Inspectoratului General al Poliţiei Române – Direcţia Rutieră

In anul şcolar 2016 – 2017 elevii colegiului nostru au obtinut următoarele premii:
- Locul I NICULCEA MIRCEA – cls. a X a B – Secţiunea ARBITRAJ- Etapa municipală,
- Locul II HÎNCU VALENTIN – cls. a XII a D – Secţiunea TEORIE - Etapa municipală,
- Locul III HÎNCU VALENTIN şi NICULCEA MIRCEA - ECHIPE - Etapa municipală,
- Locul I NICULCEA MIRCEA cls. a X a B – Secţiunea ARBITRAJ - Etapa judeţeană,
-Locul II HÎNCU VALENTIN – cls. a XII a D – Secţiunea TEORIE - Etapa judeţeană,
-Locul II HÎNCU VALENTIN şi NICULCEA MIRCEA - ECHIPE - Etapa judeţeană.

Ghiţă Maria & Tomici Andreea - clasa a X a D
Profesor coordonator: IOAN DANU

PROIECTE ŞCOLARE

PROIECTUL EUROPEAN ERASMUS -DROP OUT-COACHING AT SCHOOL

Proiectele europene reprezintă o oportunitate deosebită pentru profesorii şi elevii români de a lua contact cu experienţa dobândită în sistemele de educaţie din alte state, de a descoperi alte culturi, de a dobândi abilităţi şi competenţe noi.

Colegiul Naţional de Informatică din Braşov face parte dintr-un important Proiect European, derulat cu sprijinul financiar al Comisiei Europene, în cadrul Programului Erasmus +, Acţiunea-cheie 2: Parteneriate Strategice între şcoli.

Colegiul Național de Informatică „Grigore Moisil" Brașov are drept parteneri unități școlare din Polonia, Turcia, Grecia, Italia, Spania, Estonia.

Activităţile proiectului se desfăşoară în perioada 1 septembrie 2016- 31 august 2018. Partenerii de proiect sunt: GIMNAZIUM NR: 7, Olsztyn, Polonia, INSTITUT GUILLEM CATA, Spania, SULEYMAN DEMIREL ANADOLU LISESI, Istanbul, Turcia, GENIKO LYKEIO OF NEA IONIAS MAGNISIAS Grecia, KANEPI GYMNAZIUM, Estonia, PETRUCCI FERRARIS MARESCA, Italia. Şcoala coordonatoare este GIMNAZIUM NR: 7, Olsztyn, Polonia.

Tema proiectului este prevenirea abandonului şcolar timpuriu, o temă de actualitate pentru şcoala zilelor noastre. Abandonul şcolar timpuriu reprezintă o problemă a societăţii în care trăim, mulţi elevi alegând să abandoneze şcoala, să nu fie motivaţi să vină la şcoală, să aibă rezultate şcolare slabe. Considerăm că este o temă importantă, inclusiv pentru noi, întrucît oglindeşte realitatea cu care se confruntă foarte multe şcoli din România, dar şi din numeroase ţări europene.

Obiectivele proiectului sunt: reducerea numărului de elevi care abandonează şcoala, reducerea nivelului de stress şi dezvoltarea abilităţilor necesare pentru gestionarea emoţiilor şi anxietăţii, stimularea creativităţii elevilor, folosind tehnologia modernă, dezvoltarea abilităţilor de comunicare, îmbunătăţirea cunoştinţelor de limba engleză.

În luna noiembrie 2016, doi profesori din echipa de proiect, prof. Voinescu Laura şi Goran Constantin, de la Colegiul Național de Informatică "Grigore Moisil" din Brașov s-au deplasat la Manresa, Spania pentru a participa alături de ceilalţi profesori de la şcolile partenere la o reuniune de proiect. Această reuniune a reprezentat o experienţă interesantă şi utilă pentru profesorii participanţi. Cu acest prilej a fost stabilit programul următoarelor mobilităţi, s-a adoptat un program riguros al evenimentelor, identificîndu-se responsabilităţile fiecărei şcoli partenere. De asemenea, au fost prezentate şcolilor partenere materiale despre cultura şi tradiţiile ţărilor partenere. Şcoala gazdă INSTITUT GUILLEM CATA a impresionat prin ospitalitate, bună organizare, dotare şi buna pregătire a cadrelor didactice.

În luna ianuarie 2017, a avut loc cea de a doua întâlnire din cadrul proiectului, Short-term joint staff training events, şi anume o activitate de învăţare pentru profesori. De data aceasta, şcoala gazdă a fost SULEYMAN DEMIREL ANADOLU LISESI din Istanbul, Turcia. Din nou, am fost surprinşi în mod foarte plăcut de ospitalitatea gazdelor, metodele moderne de predare din şcoală, excelenta bază materială, atmosfera plăcută, şi nu în ultimul

rând de frumuseţea unui oraş impresionant, Istanbul. În cadrul acestei mobilităţi, profesorii participanţi, Voinescu Laura şi Ancuţa Ramona au participat la cursul Mindfullness based Coaching for Teachers, curs care a avut rolul de a ne descifra tainele coaching-ului. Cursul a fost ţinut de traineri din Istanbul, pe durata a trei zile, în limba engleză. Cursul, gândit într-o manieră modernă şi interactivă, oferă profesorilor instrumente de lucru pentru a ajuta elevii în prag de abandon şcolar, elevii care nu sunt motivaţi, şi cei cu stimă de sine scăzută.

În luna martie 2017 a fost programată activitatea din Volos, Grecia, la care au participat trei elevi din colegiul nostru, Gabriela Leonte, Greiner Cristian, Caba Matei, însoţiţi de profesorul coordonator.

În luna iunie, Colegiul de Informatică din Braşov a fost gazdă pentru următoarea activitate de proiect, la care au participat profesori de la şcolile partenere.

În anul şcolar 2017/2018, urmează alte activităţi frumoase, interesante şi utile în Italia, Estonia şi Polonia.

Echipa de proiect a profesorilor de la Colegiul de Informatică este formată din prof.dr Voinescu Laura –Teodora, coordonator, prof. Popa Milena, prof. dr. Zorca Manuela, prof. Niţulescu Laura, prof. Ancuţa Ramona, prof. Goran Constantin.

Apreciem că prin participarea noastră în cadrul acestui proiect – profesori și elevi - avem posibilitatea să fim ambasadori ai tradițiilor și culturii românești peste hotare, promotori ai valorilor universale de bine, frumos şi adevăr.

Prof. Dr. Laura Voinescu

Proiectul ARVATO-descoperire, inovaţie, comunicare!

De fiecare dată când mă gândesc la o piesă de teatru, îmi voi aminti cu mare drag și dor de momentele petrecute cu colegii mei la repetițiile piesei „In between” creată de echipa noastră, după multă muncă și implicare. Începutul nu este niciodată ușor pentru nici o echipă, dar am reușit să trecem peste toate neînțelegerile, ca în final să creăm ceva frumos. Cu toții am învățat câte ceva nou de la fiecare și am aflat ce înseamnă cu adevărat implicarea și lucrul în echipă.

Ce mi-a plăcut la proiect a fost diversitatea dintre clase, deoarece am reușit să descopăr ce minți creative avem și în clasele de învățământ gimazial, nu doar liceal. Munca nu a fost ușoară, dar rezultatul a fost unul de excepție și sunt mândra de ce am realizat noi ca și echipă.

Mă bucur că am reușit, într-un timp scurt, să terminăm ce ne-am propus, având și reprezentații în fața unui public de la care am primit doar recenzii bune, asta ne-a demonstrat că munca nu a fost în zadar și că tot timpul a meritat.

O altă parte a proiectului la care am avut șansa să particip a constat într-o excursie la o școală parteneră din Grecia, alături de doamna coordonatoare, prof. Laura Voinescu și colegul meu, Alexandru Popa. Am stat în Atena timp de cinci zile pline, în care am vizitat școala parteneră și am interacționat cu elevii de acolo. Am aflat ideea lor despre proiect, ne-am sfătuit cum am putea îmbunătăți fiecare piesă, iar râsetele și voia bună erau nedezlipite de noi. Ei ne-au prezentat frumusețile Greciei, iar eu sper ca într-o zi să le arăt că și România are de oferit cel puțin la fel de multe lucruri frumoase. În fiecare zi am aflat câte ceva nou și ne-am afundat încet, încet în cultura Greciei asistând la dansuri tradiţionale și încercând să pronunțăm cuvinte specifice.

Cu toții ne-am simțit bine pe parcursul acestui proiect, am investit timp și am pus suflet în ceea ce am vrut să realizăm, iar finalul nu a fost unul dezamăgitor. Aș repeta oricând această experiență. Am învățat multe și sunt sigură că nu sunt singura care poate afirma asta.

Ştefana Dinu, clasa XII E

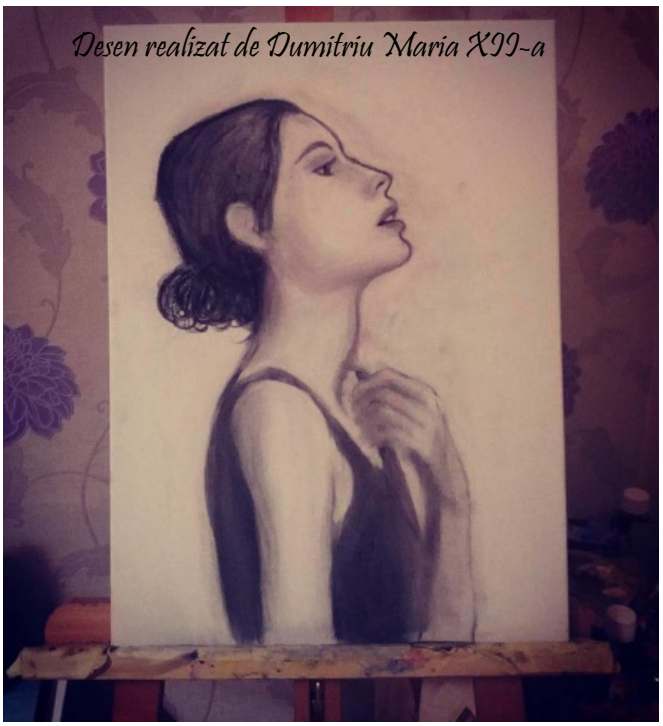

INFO CAR RACE – FONDUL ȘTIINȚESCU

"...Și acestea fiind spuse, vă rugăm să semnați că ați luat la cunoștință toate normele de protecție a muncii", acesta a fost începutul care din perspectiva oricărui adolescent nerăbdător nu suna deloc promițător. Dar, cu fiecare subansamblu montat corect, cu fiecare clipă petrecută cu echipa, ne-am atașat de sala de sport care, timp de două luni, ne-a servit atât drept atelier, cât și de monopostul electric cu care aveam să concurăm în cadrul competiției de la Coresi Shopping Resort. Fiecare zi petrecută pe Colina Universității Transilvania ne aducea cu un pas mai aproape de probele care ne puteau clasa echipa pe locul întâi. Însă nu de fiecare dată a fost ușor, calibrarea frânelor și geometria roților sunt doar două dintre obstacolele pe care le-am întâmpinat în drumul nostru.

Pentru a ne familiariza cu monopostul, dar și pentru a face alegerea piloților una mai ușoară, mentorii și supraveghetorii noștri, reprezentați de firma Siemens Industry Software, care ne-au fost alături pe parcursul proiectului, ne-au dus la circuitul MasterKart din Ghimbav.

Deși atenți la orele de fizică, nimeni nu a prevăzut un scurt circuit al bateriilor, însă cu adevărat s-a simțit nevoia respectării normelor de protecție. Proiectarea caroseriilor și realizarea lor, susținută tehnic de echipa BlueStreamline a Universității Transilvania, au fost lucrurile care ne-au ancorat de nu atât de blânda realitate ce ne înconjura, și anume faptul că proiectul pilot Info Car Race – Fondul Științescu avea să se termine.

23 septembrie. Frați. Părinți. Voluntari. O varietate de oameni de vârste diferite erau pregătiți să urmărească entuziasmați cursa. Însă emoțiile cele mai mari erau ale piloților. Proba egresului a fost cea pe care toți cei 9 piloți aveau să o întâmpine prima oară. 5 secunde. Tu și cronometrul. În care trebuia să scoți contactul, să desfaci centura, să ieși din vehicul și a trecut o secundă, chiar două, iar până în momentul în care ambele tale picioare au atins solul cronometrul s-a oprit. Un băiat care la început părea să aibă o privire menită să te judece striga cu un zâmbet pe buze către o fată care nota 4.70 Știi ce înseamnă asta? Ai reușit! Cursa a și început, râsete, aplauze, iar pentru un moment nimic nu mai contează. Ești tu și cu mașina. Sunt clipele tale de libertate, sunt clipele care îți vor rămâne în memorie pentru totdeauna.

Totuși, este suficient un singur moment de fericire pură, absolută, generată fie de o pasiune uriașă, fie de un scop în sfârșit împlinit, pentru ca viața să pară că a luat-o de la început și este mai frumoasă ca niciodată.

Patricia Preda a XI-a D
Echipa FireWheels

INFO CAR RACE a fost prima cursă de monoposturi electrice din România, iar pentru mine a fost un prim pas spre inginerie, proiectare 3D şi o şansă de a pune în practică cunoştintele mele teoretice.

Acest proect a constat în două părţi: una teoretică unde am învăţat cum funcţionează cartul şi bazele proiectării 3D în SoliudEdge, iar a doua parte a fost construirea monopostului şi testarea lui. Pentru mine acest proiect a reprezentat o experienţă minunată prin care mi-am dezvoltat spiritul practic, capacitatea de a lucra în echipă şi de a ma apropia de colegii mei.

Alexandru Grasune Mihai a XI-a D
Echipa Hydra

Mașini, ambiție, familie. Acestea sunt cele trei cuvinte care reprezintă pentru mine proiectul.Totul a început cu curiozitate. Nu știam exact ce ne așteaptă. Eram 30 de elevi entuziaști care abia așteptam ca munca noastră să înceapă.

Mai întâi am făcut echipele, am participat la orele de teorie, unde am învățat despre frecare, electricitate, viteză și multe altele, apoi am învățat cum să folosim programul numit Solid Edge, cu ajutorulc ăruia, mai târziu am proiectat caroseria monopostului.
După lecțiile teoretice a urmat asamblarea mașinii. Nerăbdători și cu zâmbetul pe buze, am despachetat piesele monopostului și am început să-l montăm cu ajutorul unui tutorial.

Micul nostru atelier se afla pe colină, unde indiferent din ce echipă făceam parte, ne ajutam reciproc devenind o familie. Pas cu pas, piesă cu piesă am reușit într-un final, să pregătim mașina pentru prima testare, care a avut loc in Ghimbav. Acolo am avut toți ocazia să încercam "jucăriile" pe un traseu special, unde ne-am și ales șoferii.

Pregătirea pentru cursa oficială nu s-a terminat aici. Ideile pentru îmbunătățirea monopostului tot apăreau, iar cu ajutorul coordonatorilor, pe unele le-am și realizat.
În ziua cursei, am avut mari emoții. Deși nu era o zi cu soare, părinții și prietenii ne-au fost alături, ne-au susținut în momentele în care eram încărcați de emoții.Când a sosit clipa, m-am urcat în monopost, am dat vizier jos, cu mâna pe volan, inima îmi bătea tare. Atentă la indicațiile profesorului, am pus degetul pe accelerație, mi-am luat inima în dinți și am pornit.

Pentru mine acest proiect nu a însemnat doar o competiție. A fost o experiență pe care n-o s-o uit, deoarece au participat niște oameni deosebiți, ambițioși și prietenoși. Deși eram diferiți, am devenit o familie frumoasă, ajutându-ne unii pe alții să învățăm și să facem lucruri noi, frumoase. A fost o experiență unică, care mi-a transformat vara într-una de neuitat.

Kajcsa Renata a XI-a D
Echipa FireWheels

De la proiectul Info Car Race am învățat cum este să lucrezi într-o echipă, cât de importantă este echipa pentru a putea duce la bun sfârșit proiectul, fiecare membru având cunoștințe și descurcându-se în anumite domenii, iar poate cel mai important cum să-mi prezint ideile, deoarece trebuia să le explic și colegilor mei ideile mele, și să le ascult și pe ale lor, eu ocupându-mă de proiectarea caroseriei.
Proiectul a fost unul unic, deoarece a reușit să adune oameni cu pasiuni comune, știință și technologie, ceea ce mi-a permis să mă dezvolt, învaţând informații noi și să le pot prezinta celorlalți cunoștințele pe care le aveam.

Cu toate că eram în echipe diferite, atunci când o echipă avea probleme, încercam cu toții să găsim o soluție. Proiectul m-a schimbat, deoarece participând la competiția din Marea Britanie am întâlnit oameni prietenoși, generoși care îți răspundeau la orice întrebare și nu te tratau ca pe un rival, dornici să aibă noi adversari bine pregătiţi și să-și împărtăşească ideile.

Pușcașu Alexandru a XI-a C
Echipa Hydra

Şcoala cu „Altfel” de provocări

Proiectul „Școala Altfel” propune ca pe parcursul unei săptămâni în cursul anului școlar 2017-2018, elevii să participe, însoțiți de cadrele didactice, la expoziții, muzee, universitați, instituții. Pentru cei pasionați de călătorie, se organizează excursii și tabere tematice în județ sau în țară.

În săptămâna 23-27.10.2017, elevii clasei a VI-a au participat la diverse activități stabilite împreună cu elevii și părinții, activităţi care să răspundă cât mai bine nevoilor şi intereselor lor, ţinând cont, totuşi, de resursele umane şi materiale de care dispune şcoala.

Din perspectiva profesorului care stă de paisprezece ani la catedră, inițial am simțit această „săptămână”, ca o săptămână pierdută, dar ulterior, pe măsură ce activitățile au început să se desfășoare și descoperind bucuria copiilor care au participat la aceste activități am realizat că beneficiile sunt pe termen lung.

Prima zi din „Săptămâna Altfel” a fost dedicată promovării stilului de viață sănătos în școli și licee cu echipa de voluntari CURCUBEE, un proiect în parteneriat cu Crucea Roșie Brașov și cu Mihaela Spiridonescu – Antrenor de viață sănătoasă. Elevilor li s-a vorbit despre curaj, stil de viață, iluzii, bazele armoniei, decizii, cele patru inteligențe fundamentale: inteligența fizică, inteligența mentală, inteligența emoțională, inteligența spirituală. În cadrul prezentării, elevii au participat activ, punând o serie de întrebări legate de cele patru inteligențe fundamentale, au realizat o listă personală cu zece obiceiuri sănătoase și au completat „copacul” cu tema „Stil de viață sănătos autentic”

În a doua zi, pe ultima sută de metri toți elevii au propus „Jocuri de societate”, cunoscute sub numele „Board games”. Nu mai sunt, ce-i drept, cele din vremea copilăriei mele, de genul „Nu te supăra, frate!”, în care pur și simplu se dădea cu zarul și făceai pași pe tablă . Sunt jocuri mult mai diverse și mai complicate, în care se folosește imaginația, dar și, în unele cazuri, calitățile de întreprinzător, de pildă. Unul dintre motivele care m-au facut să aleg acest tip de joc, care pare mai degrabă al secolul al XIX –lea și nu un joc al secolului XXI, a fost faptul că aceste jocuri favorizează socializarea directă între participanți și că, odată cu această interacțiune, au loc procese individuale de învățare, sunt activate procesele motivaționale, emoționale și nu doar cele cognitive, învățarea prin experimentare și „desprinderea” de jocurile predominante de pe calculator.

Pentru cea de a treia zi din Săptămâna Altfel a fost aleasă „Povestea Artei” un curs interactiv de istorie a artei susținut de Diana Roșca și Ioana Duică, în colaborare

cu „ Casa Mureşenilor” din Braşov sub titlul de „Expoziţii Călătoare”. Tema propusă a fost creaţia pictorului Van Gogh, alături de care elevii au pătruns în lumea fascinantă a culorilor, călătorind în timpuri îndepărtate, cunoscând marii artişti ai lumii, înţelegând arta modernă. Cursul a fost structurat 30% teorie şi 70% practică, la finalul activităţii fiecare participant a avut o lucrare originală în ton cu tema aleasă. Eleva Rusu Sânziana a asociat această activitate „fructului pasiunii”, „deoarece m-a inspirat şi mi-a oferit cunoştinţe legate de artă”.

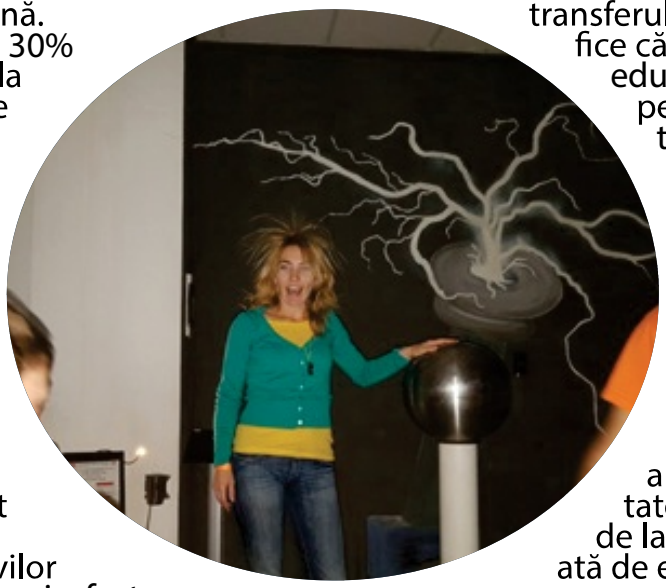

Ultima zi din Săptămâna Altfel a fost cotată pe primul loc în topul preferinţelor elevilor clasei a VI-a. Ziua de vineri a fost dedicată excursiei la Bucureşti, în cadrul căreia elevii au vizitat Casa Experimentelor- primul centru ştiinţific non-profit din România, care răspunde problemelor legate de declinul interesului elevilor faţă de ştiinţă, învăţare, oferind oportunitatea de învăţare extraşcolară într-un mediu informal. Este o grupare de exponate ştiinţifice instalate permanent, realizate în scopul de a învăţa despre ştiinţă în timp ce vizitatorii se „joacă” cu ele. Conceptul de bază al Casei Experimentelor este de a valorifica tendinţa copiilor de a se juca, mai mult decât de a citi. Experimentele interactive variate creează contextul în care va fi posibilă experimentarea personală a fenomenelor şi explorarea unor situaţii noi. De fapt, principiul este de „a învăţa făcând” într-o manieră distractivă.

Al doilea obiectiv al excursiei a fost Muzeul National de Istorie Naturală „Grigore Antipa”. Studiul biodiversităţii, prin cercetare bazată pe colecţii şi pe transferul cunoştinţelor ştiinţifice către public, urmăreşte educarea concomitent cu petrecerea agreabilă a timpului liber.

De asemenea, se urmăreşte răspândirea cunoştinţelor legate de patrimoniul natural naţional şi mondial, prin sensibilizarea publicului faţă de problemele actuale legate de protecţia mediului, a speciilor şi a habitatelor. Această excursie de la Bucureşti a fost asociată de eleva Rusu Sânziana cu un „pepene”, „deoarece formăm un întreg atunci când suntem uniţi, dar şi pentru că are un gust foarte bun”.

Acţiunile valorificate în cadrul programului „Şcoala Altfel” şi-au atins cu succes obiectivele propuse, prin jocuri interactive, ateliere de lucru, dezbateri, excursie. Prin derularea riguroasă a programului, elevii au avut posibilitatea să-şi formeze un comportament liber, responsabil, deschis spre comunicare şi iniţiativă, au conştientizat valoarea efortului depus prin contribuţia lor activă la prezentarea unor activităţi recreative şi cultural-artistice.x

Prof. Geografie Constantin Mădălina

Proiectul Award-The Duke of Edinburgh's International Award

(Pre)Aventura Award- Masivul Piatra Mare

Călătoria de pregătire în vederea parcurgerii Aventurii Award a fost o experiență minunată, de neuitat care m-a făcut să respect și să iubesc natura și drumeția pe munte. Deoarece facem parte din Proiectul Award, în cadrul căruia am parcurs celelalte secţiuni: abilităţi personale, activitatea de voluntariat şi abilităţile fizice, ne-am pregatit pentru excursia de antrenament în vederea străbaterii secţiunii de Aventură, cu care ne dorim să încheiem etapa de Bronz.

Planul nostru consta într-o expediţie de explorare a florei şi faunei montan, iar traseul de parcurs a fost de la Dâmbul Morii, prin Canionul 7 Scări, până la cabana Piatra Mare, de unde ne-am continuat ascensiunea spre creastă.

După ce am ajuns în vârf, ne-am întors la cabană, unde am şi mâncat. La coborâre am mers pe Drumul Familial până la Belvedere, şi de acolo prin Râpa Urşilor.

De-a lungul călătoriei am învățat că vremea poate fi foarte imprevizibilă și că terenul poate fi mai dificil decât ceea ce am anticipat, iar durata constantă a pauzelor este foarte greu de menținut. După un timp, fiecare om din echipa și-a găsit ritmul și pe urmă cel mai lent la mers a trecut în față, urmat de cei cu condiție fizică mai bună care îl încurajau și susțineau. Pe drum către vârf, am învățat să ne ajutăm reciproc, să alegem drumuri cât mai sigure și să urcăm mai bine și mai constant. În vârf, premiul nostru după câteva ore bune de mers, a fost priveliștea, motivul pentru care majoritatea încep să practice acest sport. Este o ocazie unică să vezi cu ochii tăi proprii ce frumoasă este natura și de ce trebuie protejată.

La coborâre, ne-am întâlnit cu un pui de urs, care tocmai ieşea dintr-o peşteră. În acel moment, coordonatorul nostru a luat inițiativa ca fiecare să ia bețe în mâini, am mers apropiați unul de altul, fluieram și încercam să ne menținem calmul, deoarece ursoaica ar fi putut fi în apropiere. Pe drum către punctul din care am plecat de dimineață, se simțea oboseala, dându-ne seama că nu avem o nemaipomenita rezistență și condiție fizică, această drumeție învățându-ne ce înseamnă mersul pe munte.

In opinia mea mersul pe munte, ca orice sport, te învață și lucruri pe care le poți folosi în viață, cum ar fi punctualitatea, rezistența la efort fizic si să nu te da bătut și menținearea calmului în situații neprevăzute, posibil periculoase.

In concluzie, sunt foarte recunoscător coordonatorului nostru că a avut grijă de noi și ne-a învățat tot ce știm acum despre natură, drumeție și pericolele pe care le oferă muntele. A fost o experiență minunată, deschizându-mi gustul pentru expediţiile montane, din care rămânem cu minunate amintiri.

Andriescu Mihai,Clasa a XI-a D

În data de douăzeci mai, dimineața devreme, mă îndreptam împreună cu ceilalți participanti din proiectul Award spre muntele Piatra Mare. Țelul nostru era să ajungem in vârf.

Înainte de a începe expediția, îndrumătorul nostru s-a asigurat că toți cunoaștem traseul. Este obligatoriu să cunoşti inscripţiile şi ce semne să urmezi, pentru că în cazul în care te pierzi de grup să te descurci de unul singur. Astfel, am început să mergem pe o potecă, a cărei înclinație era neglijabilă. În acele momente credeam că traseul este unul ușor, dar mai târziu mi s-a dovedit contrariul. Am mers cu toții mai mult de o oră pe acea cărare, până când am ajuns la Canionul 7 Scări. Imaginea era una inedita, însă tot entuziasmul mi-a pierit atunci când am ajuns la capătul canionului și am văzut cât de abrupt era drumul. După o mică pauza, am început să urcăm. Dintr-o dată, a început să plouă, lucru care ne-a îngreunat mai mult traseul, deoarece pe jos erau foarte multe pietre pe care puteai să aluneci în orice moment. Am respectat o formație în care cel care mergea cel mai încet era

primul, astfel tot grupul avea același ritm de mers. Ne-am ajutat între noi când era cazul si în final, am ajuns in vârf. Obositi, am poposit la cabană, pregătindu-ne pentru coborâre.

Coborîrea nu era foarte grea, stabilisem sa mergem pe altă rută decât pe cea pe care am urcat. Se simțea faptul că tot grupul era destul de lipsit de energie, totuși a existat un moment care ne-a făcut pe toți să ne revenim. Ne-am întâlnit cu un pui de urs, mulți dintre noi nu au înțeles gravitatea situației în care ne aflam, însă ne am mobilizat, am deviat puțin de la cărare si am scăpat nevătămați. După încă vreo doua ore de mers, am ajuns la finalul aventurii.

În opinia mea, aceasta experiență este una nouă și interesantă. Mi-a arătat faptul că poți lua parte la multe activități care îţi pot provoca limitele şi te pot dezvolta totodată. Aştept cu nerăbdare călătoria specifică etapei de Aventură, cu convingerea că vom fi mai bine pregătiţi şi antrenaţi.

Radu Andrei,Clasa a XI-a D

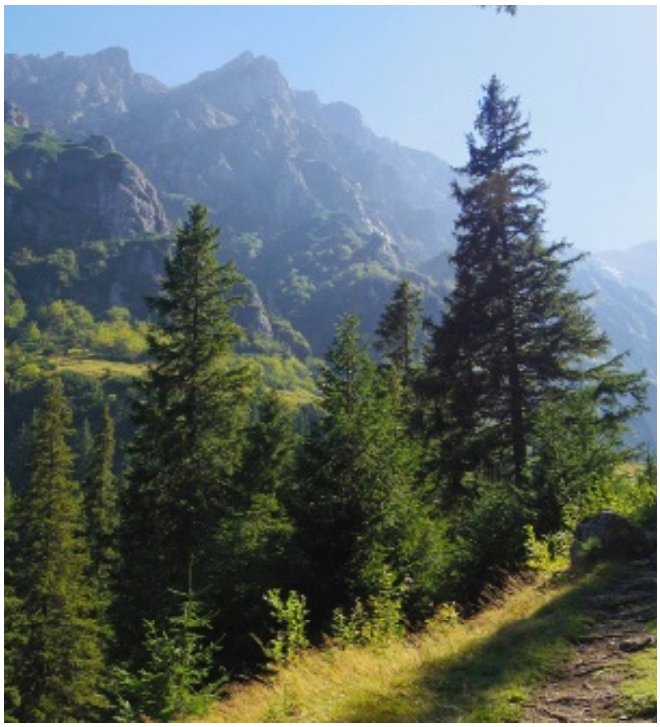

In Programul Award am intrat acum doi ani la recomandarea doamnei profesoare de limba română, Călin Cristina. După parcurgerea etapelor de voluntariat, abilitati personale şi fizice, am parcurs cursurile de Prim Ajutor si pregătire montană, am organizat, ca lider de echipă, traseul pentru preaventura. Aceasta s-a a avut loc în Masivul Piatra Mare, masiv care apartine de Munţii Bârsei din Carpaţii de Curbură.

Am plecat dis de dimineata, cu mancare în rucsac şi voie bună. (…) O peripeţie de neuitat urma să ne readucă la realitate, trezindu-ne din contemplarea frumuseţilor pădurii.

La jumătatea traseului, ne-am oprit brusc. Supraveghetorul nostru, Ciprian Brescan, le spune colegilor mei să facă liniste, şi îmi face semn cu mâna să-l urmez cu paşi precauţi. La vreo 10-12 metri în faţa noastră, în buza unei grote, stătea un pui de urs aşezat pe labele din spate care se uita insistent la noi.

Ne-am îndepărtat uşor de bârlog şi ne-am continuat drumul, entuziasmaţi şi animaţi de valul de adrenalină care ne-a activat coborârea.

Gal Filip, Clasa a XI-a D

Preaventura Award pentru Argint

Când m-am înscris în programul Award, știam ca el cuprinde cele trei etape importante: bronz, argintiu și aur, iar fiecare etapă presupune "preaventura", care te pregătește pentru călătoria finală. În urmă cu un an am încheiat cu succes etapa de bronz –fiind premiată în cadrul Galei și am hotărât să o încep pe cea de argint. Pe data de 2 septembrie 2017 am plecat în preaventură pe traseul Brasov-Sinaia-Munții Baiului-Azuga.

S-ar putea spune că expeditia noastra a început in mod banal. Dar cred că banal este doar începutul oricărei expediţii. Extraordinar este ceea ce se întâmplă în timpul acesteia. Iar în expediţia

noastră s-au întâmplat lucruri extraordinare. Am trăit adevărate experienţe. Insoţitorii noştri au fost cu totul deosebiţi. In drumul nostrul ei au imbinat îndrumarea atentă cu monitorizarea felului în care grupul parcurgea singur traseele prin pădure.

După cazarea la cabana din Azuga, obosiţi, am hotărât sa pregătim ceva de mâncare. Aranjarea în cameră, organizarea pentru cină, pregatirea mâncării, curăţenia de după acestea au fost momente care ne-au ajutat să ne cunoaştem mai bine atât între noi, cât şi pe noi înşine. Intr-o expediţie, încrederea în sine, dar şi în cel de lângă tine este esenţială. O provocare a fost şi pregătirea cinei la cabana Azuga, unde am preparat supa la plic, meniu rezultat din contribuţia tuturor: instructorii au adus o butelie, altul a adus castroane și tacâmuri, iar fiecare a avut plicurile sale de supă. Prânzul de la Şapte Scări l-am pregătit în mijlocul naturii tot din miraculoasa supă la plic și conserve. Dar mai "gustos" a fost schimbul de păreri care a urmat.

Chiar dacă au fost şi discuţii în contradictoriu, mici conflicte, totuşi în expeditie grupul se sudează. Impresiile se consolidează, se lămuresc unele îndoieli asupra unora dintre membrii grupului sau descoperi minusuri la cei la care te aşteptai mai puţin. Poate că acesta este şi scopul principal al expediţiei. Nu numai să iţi testezi capacităţile fizice, ci să te ajute să-ţi depăşeşti limitele, să trăiesti experienţe care să te înveţe să depăşeşti greutăţile şi să-i cunoşti pe cei de lângă tine. Pentru mine au fost două zile în care am învăţat mult despre prietenie.

Orice expediţie are un final. Bine dispuşi, am coborât de la Pietrele lui Solomon sperând ca până acasă să nu se întâmple nici măcar un incident. Nici bine nu am reușit să ne pornim la drum, că un potop ne-a stricat toată veselia. Afară ploua, tuna și fulgera, iar noi trebuia să mergem pe jos până acasă. După ce s-a mai calmat frigul, am pornit spre casa obosiţi, dar fericiţi că am reușit să terminăm preaventura. Ce pot să spun?! Ca orice drum parcurs în viaţă, si expediţia în Munţii Baiului este un moment important în formarea personalităţii noastre.

Ioana Lamba XI A

Cele doua aventuri, de bronz si argint, cu multa munca, au fost parcurse cu brio.

Până acum, nu am fost o mare fană a muntelui, dar asta datorită faptului ca nu ştiam întocmai ce înseamnă acesta. Datorita programului Award, ei bine, am aflat. Si pe langa asta, mi-am dat seama de anumite lucruri, fie ele numite "life lessons", pe care le voi mentiona la sfarsit.

Pentru început, experienta mea/a noastră. Voi vorbi pentru toată echipa, deoarece în aventură suntem unul pentru toti, toţi pentru unul. Noi suntem un fel de cei 5/9 muschetari. Cea mai grea parte este programarea aventurii în sine, deoarece fiind atâţia indivizi, fiecare cu programul diferit, este destul de tricky să ne găsim câteva zile libere. Pe urmă, alegerea şi formarea traseului, staţie cu staţie, pas cu pas, cu izvoare şi locuri de popas implica ceva timp şi atenţie. Şi, în final, efectuarea acestuia.
Luând pe rând, bronzul… am urcat până în Vf. Piatra Mare. Cei drept, mi s-a părut obositor acest drum de aproximativ 7-8 ore dus-întors. Ce ne-a obosit, a fost, pe lângă ploaie care a îngreunat traseul, şi ursul, peste care am dat la coborâre, şi din a cărui cauză a trebuit să traversăm o prapastie, spre a-l ocoli. Eram precum nişte piese de Domino fluierătoare. După această întâmplare, am spus că nu mai merg pe munte. Insă, uitati că am fost mai departe, în preaventura pentru argint. Şi cum spuneam, drumul expediţiei de bronz de 7-8 ore dus-întors, mi s-a părut greu, asta doar până am urcat 12 ore pe Munţii Baiului. 12 ore, în soarele îngrozitor de puternic. Bronzul a fost un fleac. Cum spuneam, pe Baiului. Am mers printre vaci, boi, şi ne-am făcut prieteni doi căţeluşi de-ai unui cioban. Noi mergeam, însă picioarele noastre erau amorţite. Simţeam cum ni se impreunează degetele. Gross, I know, but true. La coborâre, datorită pauzelor, dar nu numai, ne-a prins seara. Noroc cu echipajul foarte bine constituit, am scos lanternele frontale şi am alungat întunericul. Ajunşi la drum drept, gândul ne stătea numai la cabană; oare când ajungem? cât mai e? După ce am ajuns, tot ce voiam să facem era un duş şi un somn. Şi am facut toate acestea, dar după câteva vorbe. De dimineaţă, am crezut că somnul ne-a refacut.. până ne-am ridicat din pat. O durere..cu care trebuia să ne continuăm ziua, pe alt munte. In concluzie, cu dureri, fie ele de cap şi/sau fizice, arsuri, etc. tot a fost o experienţă pe cinste. Ne-am testat limitele, adevărat, însă a trebuit să le şi depăşim. Aceste zile pe munte se află printre zilele pe care nu le voi uita şi despre care nu mă voi plictisi să povestesc.

De fiecare dată când merg pe munte, mă găsesc recunoscătoare pentru cei care au fost pe acel

traseu înaintea mea; fapt care îmi aminteşte că, în viată, cu toţii depindem de munca grea a celor care au călcat înaintea noastră. Drumurile de munte, ne dau două opţiuni: de a ajunge în vârf sau de a te întoarce. Pentru a ajunge în vârf, este nevoie de perseverenţă pentru a avea un mers constant, de a pune corect un picior în faţa celuilalt. De astfel, când viaţa devine grea, urmez acest principiu. Ajungând în vârful unui munte, orice munte, este un lucru impresionant, atât din punct de vedere fizic, cât şi din punct de vedere mental şi este o realizare emoţională. Şi este motivant. Este un reminder că pot să îndeplinesc lucruri importante în viaţă, cât timp am o viziune şi depun muncă pentru realizarea acesteia.

Laura Liţă XI A

Preaventura Award pentru Bronz

Călătoria de antrenament pe munte în cadrul acestui proiect a fost o experienţă unică, pe care mi-o aduc aminte cu drag. Drumeţia în natură ne-a ajutat să ne conectăm cu ceea ce ne înconjoară. Iniţial, obiectivul nostru era acela de a ajunge la cabana Mălăieşti şi de a campa acolo, fără a ne gândi cât de interesant ar putea fi drumul, călătoria în sine. Pe tot parcursul traseului, îndrumaţi de supraveghetorul nostru–domnul Florin Bana, am învăţat tehnici de supravieţuire, să ne orientăm în natură şi să recunoaştem numeroase vârfuri ale masivilor muntoşi ,toate aceste lucruri fiind necesare oricărui aventurier. Toată priveliştea de pe parcursul călătoriei era impresionantă, natura care ne înconjura ne insufla puritate şi armonie.

Când am ajuns la cabană, în faţa noastră se întindea un peisaj uimitor, nemaiîntâlnit până atunci: ziduri de stânci, mozaic de flori şi covor de izvoare. Bucuria a fost şi mai mare când ne-am dat seama că acolo o să campăm. Ne-am montat corturile –lucru care a fost o adevărată provocare, după care am povestit şi ne-am bucurat de natura care ne înconjura. Pe tot parcursul călătoriei am comunicat şi am fost plini de voie bună, în permanenţă descoperind lucruri noi. Această călătorie ne-a unit foarte mult ca echipă şi ne-a făcut să ne cunoaştem mai bine. A fost o experienţă de neuitat, pe care aş repeta-o oricând, cu bucurie şi entuziasm.

Diana Alexandru X B

Anul trecut am început vara în forţă, cu o frumoasă expediţie pentru pre-aventura Programului Award în Munţii Bucegi, cu popas de o noapte la cabana Mălăieşti. Pot spune că la început îmi era puţin frică, aceasta fiind prima mea expediţie mai serioasă şi aveam emoţii, însă am rămas plăcut surprinsă de faptul ca am putut să-mi depăşesc aşteptarile. Contrar părerilor mele iniţiale, timpul a trecut repede şi m-am bucurat de tot ceea ce am întâlnit. Nu pot spune că a fost tocmai uşor, însă tot efortul a meritat din plin. Am învăţat să ne descurcăm în natură, să punem cortul şi să fim alaturi unii de alţii la nevoie. Pe lângă priveliştile încântătoare, care te invitau să îţi petreci cât mai mult timp acolo şi aerul curat care îţi dădea energie şi bună dispoziţie, seara am putut admira cerul înstelat şi chiar am putut găsi două sau trei constelaţii. Drumul de întoarcere a fost mai uşor şi chiar mai relaxant decât cel de urcare. A a fost o experienţă plăcută, pe care aş repeta-o oricând.

Raluca Hagiu X B

HANDBALUL, O PIRAMIDĂ A PERFORMANȚEI

Handbalul m-a cucerit la vârsta de 12 ani, pe când eram la un meci de-al Coronei. M-au impresionat viteza şi disciplina care exista pe teren şi m-am hotarât să încerc şi eu. Inainte de a mă apuca de acest sport, am practicat karate,unde am reuşit să devin triplă campioană naţională. Mulţi se întrebau de ce m-am lăsat de acest sport, mai ales atunci când eram în vârful piramidei. Acest sport nu mă mai atrăgea, simţeam că nu mai este pentru mine şi am decis să pun punct. Desigur, karatele mi-au dezvoltat mobilitatea, echilibrul şi dinamismul, dar m-au şi disciplinat, iar în handbal acestea sunt necesare.

In primul an de antrenamente la handbal mi-a fost foarte greu, eram destul de timidă şi mică pe lângă colegele mele. După ce am prins mai mult curaj, a apărut marea schimbare şi adevărata mea iniţiere în acest sport, în persoana domnului Alin Bondar, un antrenor de excepţie. La început, am reuşit să ajungem până în faza turneului semifinal dar, pe parcursul anilor următori, am progresat către turneul final.

In ultimul an am avut un scop bine stabilit ca echipă,ca familie: ,,Să ajungem pe podium", ceea ce s-a şi întâmplat! Am obţinut medalia de bronz împreună cu echipa, sub coordonarea antrenoarei noastre, Mihaela Seifer Ciobotaru, iar eu am obţinut titlul de ,,Cea mai bună extremă stângă a Turneului Final de junioare III".

In acel an fusesem în clasa a opta, iar programul îmi era foarte încărcat. In fiecare dimineaţă plecam la şcoală cu geanta de antrenament şi mai ajungeam seara. Desigur, sportul de performanţă nu m-a făcut să neglijez şcoala, deoarece îmi place ceea ce fac! De multe ori, părinţii mi-au propus să iau o pauză,dar am refuzat!

Cu ajutorul handbalului am devenit mult mai curajoasă şi descurcăreaţă. Am învăţat ce înseamnă munca în echipă şi cât de importantă este aceasta. Intr-o echipă, fiecare jucător are un rol foarte important şi bine definit, iar după mine,VISUL începe cu un PROFESOR care crede în TINE!

„Dezvoltarea personală reprezintă convingerea că tu, personal, meriţi efortul, timpul şi energia de care ai nevoie pentru a te perfecţiona!"
-Denis Waitley

PĂCURARIU MEDENA ALEXANDRA - clasa a IX a A

„ESTE UN DRUM LUNG, DAR TE DUCE LA ÎNĂLŢIMI NEMAIÎNTÂLNITE”

Prima dată când am jucat handbal a fost acum trei ani, când un prieten m-a chemat la un antrenament. La acel antrenament mi-am văzut pentru prima dată viitoarea mea echipă, atunci mi-am spus că vreau să practic acest sport. Primele antrenamente nu mi s-au părut prea grele, din cauză că nu de mult renunţasem la atletism, dar a durat ceva timp până m-am obişnuit cu aruncat-ul la poartă sau cu pasele lungi.

După un an, mă număram printre cei mai buni din echipă, iar profesorul a hotărât să mă mute la o altă grupă, mai avansată. La această grupă nu am stat mult, pentru că majoritatea copiilor erau cu unul sau cu doi ani mai mari decât mine, aşa că după câteva luni am fost iarăşi mutat la echipa în care sunt şi cu care sper să rămân.

Primul meu meci a fost un amical în care am jucat doar din a doua repriză, deoarece nu acumulasem destulă experienţă. Nu am jucat prea bine, dar după trecerea anilor am devenit mai bun individual, dar şi jocul cu echipa mi s-a îmbunătăţit. Anul trecut am înfrânt cu uşurinţă echipele din preselecţii şi din grupe, dar pe parcurs aveam şi meciuri pierdute. Am reuşit să ne calificăm la turneul final, ocupând locul şapte naţional.

Iubesc acest sport şi acum face parte din viaţa mea. Sper ca, împreună cu echipa mea, să avem multe victorii în anii ce vor urma, de care să ne bucurăm împreună.

„TRANSPIRAŢIE + SACRIFICIU = SUCCES” – Charlie Finley

IOSUB TEODOR - clasa a IX a B

„FOTBALUL ESTE SPECTACOLUL DE OPERĂ AL POPORULUI”
Stafford Heginbotham

Pentru mine acest sport reprezintă cel mai bun mod de a-mi petrece timpul liber. Practic acest sport din anul 2010. De la primul antrenament am simţit ceva ce nu am mai simţit pentru nimic. Era ceva cu totul altfel. Pe parcursul acestor ani am înţeles că fără muncă şi sacrificii nu poţi face faţă la un nivel înalt. In timpul antrenamentelor sunt concentrat pe ceea ce lucrez, făcându-mă să uit de restul problemelor din viaţa de zi cu zi.

Inceputul a fost unul neaşteptat. Faceam parte din ehipa şcolii de fotbal încă din clasele primare, ceea ce mi-a oferit un plus de încredere şi experienţă. In anul 2010, am participat la un turneu cu şcoala, la care am avut un susţinător important. Un prieten care practica acest sport de aproximativ zece ani. Mi-a recomandat să mă apuc de fotbal, rămânând uimit de lupta pe care o duceam în acel meci de unul singur.

Pe parcursul acestor ani, am participat la foarte multe competiţii, atât pentru echipa de club, cât şi pentru şcoală. Am avut rezultate foarte bune, ceea ce mă motivează în prezent şi mă face să îmi dedic fiecare zi din viaţă pentru acest sport. In decursul acestor ani am participat la următoarele competiţii : Juniori C sezon 2012 – 2013,Campionatul Naţional Juniori B 2013-2014, Campionatul Naţional Juniori B 2014-2015, Braşov Junior’s Cup 2013, Turneu Franţa 2013-2014, Braşov Junior’s Cup 2014, Karol Wojtyla Cup - Internaţional Football Tournament 2015, Campionatul Naţional Juniori A 2015-2016, Campionat Juniori A 2016-2017 - în prezent.

Până acum, am avut momente foarte bune, însă nu tot timpul. Ştiu că în viaţă nu am tot timpul parte numai de succese. In acest sport, ai zile, chiar luni în care nu ai în minte decât un singur lucru: să renunţi, fiind dezamăgit de persoanele cu care lucrezi. Insă, spre bucuria mea,am persoane care mă susţin în fiecare zi şi mă fac să merg mai departe.

In paralel cu fotbalul, îmi place foarte mult să alerg. Este un mod de a mă relaxa şi de a-mi coordona viaţa într-o direcţie cât mai sănătoasă. Iubesc să alerg ori de câte ori am ocazia. Atracţia mea pentru alergare a început de când am intrat la liceu. Doamna profesoară de sport Danu Maria mi-a propus să particip la un Cros. Eu am accepat, fără nici un moment de îndoială. Acest Cros a fostul primul din mulţimea de crosuri la care am avut ocazia să particip şi la care sper să pot par-

Prin alergare încerc să mă întrec cu mine, să-mi depăşesc în fiecare zi limitele. Pot spune că în anul 2015 am avut cele mai bune rezultate, astfel că la toate concursurile la care am participat am obtinut locul I, ceea ce m-a făcut foarte fericit. Crosurile la care am participat până acum sunt următoarele: Crosul 15 Noiembrie 2013 Ediţia a-XXIV-a, Crosul 15 Noiembrie 2016 Ediţia a-XXVII-a, Crosul Casiopeea 2014, Crosul Casiopeea 2015, Cros - Olimpiada Naţională a Sportului Şcolar - Faza Judeteană 2014, Cros - Olimpiada Naţională a Sportului Şcolar - Faza Judeţeană 2015, Olimpiada Naţională a Sportului Şcolar - Faza Naţională la Craiova – 24 – 26 aprilie 2015, Crosul Tineretului 2014, Crosul Tineretului 2015, Maraton Internaţional Braşov, Cursa Miele "Alearga tu pentru ei"-10km,cât şi ştafeta la Maratonul DHL 2016.

La aceste competiţii am obţinut foarte multe diplome şi medalii pe care le privesc în fiecare zi cu mândrie, ştiind că am muncit din greu pentru ele.

In concluzie, pentru a reuşi în orice sport, dar şi în viaţă, am învăţat că trebuie să am încredere cu adevărat în mine, iar tot ce îmi propun voi reuşi fără ezitare. ,, Crede în visul tău! "

HÎNCU DANIEL VALENTIN - clasa a XII a D

„Sportul reprezintă o formă de manifestare eminamente artistică a fiinţei umane" - Ionel Teodoreanu

Am început să dezvolt o pasiune pentru fotbal încă de când eram mic. Eram un fel de mini enciclopedie a fotbalului. Ştiam o multitudine de jucători, echipe, antrenori. Aveam două echipe de suflet: Steaua Bucureşti şi FC Barcelona, însă din păcate astăzi am atractie doar pentru FC Barcelona.

Am început să joc fotbal întâmplător. Ieşisem de la un concurs de şah de la Colegiul Mircea Cristea, iar în sala de sport văzusem niste copii ce se pregăteau să înceapă un antrenament. Am intrat şi am participat şi eu la acel antrenament, iar la sfârşitul acestuia, antrenorul l-a rugat pe tatal meu să mă lase să vin în continuare la fotbal. Şi aşa am ajuns la vârsta de 6 ani să fac două sporturi în paralel.

Aveam patru antrenamente pe săptămână, iar primul turneu l-am avut la vârsta de 7 ani, unde am luat locul II. Apoi am început să participăm la multe turnee unde câştigam contra echipelor de top ale României. Uşor, uşor am reuşit să formăm o echipă puternică, de neînvins, într-un timp de doar 2-3 ani.

Primul trofeu individual a fost titlul de golgheter la un turneu mare din Braşov. Apoi au mai urmat încă două titluri: unul de golgheter şi unul de cel mai bun jucător, tot la acelasi turneu din Braşov, dar în ani diferiţi.

Din păcate, am fost despărţit de echipă timp de trei ani, deoarece programul de la şcoală nu îmi permitea să fac antrenamente după-masă, când aveau loc pregătirile cu toţi coechipierii. Am fost nevoit ca din clasa a V-a până în clasa a VII-a să fac antrenament doar cu 4-5 colegi de la fotbal, care şi ei aveau programul şcolar de după-masă. In clasa a VII-a, timp de un an, m-am antrenat singur şi mă vedeam cu colegii doar sâmbăta la meciurile din campionatul intern.

Cea mai mare realizare de până acum a fost ocuparea Locului III pe ţară, jucând finala mică pe care am reuşit să o câştigăm la penalty-uri cu scorul de 3-0, în timpul regulamentar fiind 0-0. Această reuşită a echipei s-a întâmplat în anul 2014.

Aceasta a fost o mică istorisire a „carierei" mele în fotbal, câteva realizări personale şi drumul pe care l-am parcurs până în ziua de azi. Dar un lucru ştiu sigur şi anume faptul că fotbalul va fi pasiunea mea indiferent de ce se va mai întâmpla în viitor.

„Succesul se ascunde în ambiţia de a nu renunţa"

NEGULICI DANIEL ANDREI – clasa a X a D

DRUMUL SPRE SUCCES

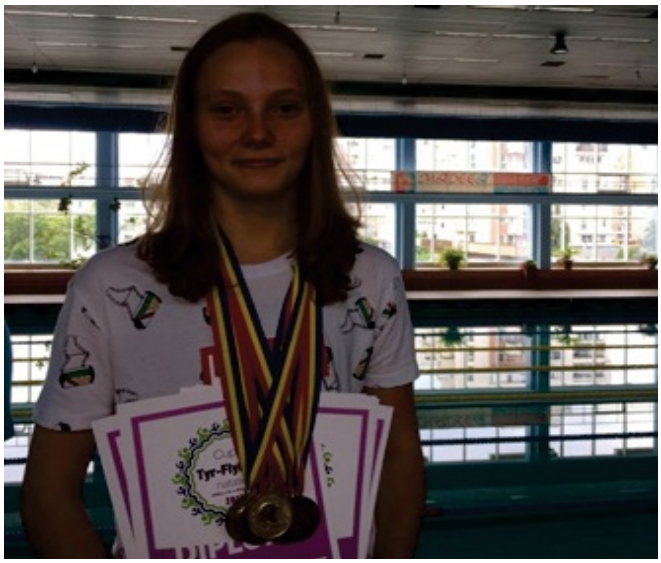

Totul a început cu o joacă de a colegilor mei cu lecţiile de înot . M-au chemat şi pe mine, dar am fost cam reticentă la propunerea lor. Intr-o zi, au venit foarte fericiţi de la lecţia respectivă şi atunci m-am hotărât să mă duc şi eu. Am prins mişcările foarte repede şi am avansat de la grupa de iniţiere la cea de perfecţionare. Imi plăcea foarte mult acest sport şi mă duceam din ce în ce mai des, până când a venit antrenoarea mea şi m-a informat că se va desfăşura un concurs în Braşov şi că mi-ar prinde bine să mă duc să mă uit cum înoată cei de la grupele de performanţă. Acolo am văzut o colegă de clasă cu care mă certam foarte des. Am văzut cum înoată şi m-am întors către antrenoarea mea şi i-am zis pe un ton foarte serios că dacă mă apuc şi eu de antrenamente o să o depăşesc.

Şi aşa a început aventura prin lumea înotului. Ca un pariu cu mine însămi. Am făcut luni întregi antrenamentele alături de cei mai buni decât mine şi mă străduiam să îi ajung. După 19 zile de antrenamente serioase, am avut un concurs la Piteşti, unde a venit si colega mea pe care am învins-o . Acest fapt m-a motivat şi mai tare şi m-a făcut să perseverez ca să ajung campioană. Intre timp mi-am schimbat şi antrenorul, un domn care are mai multă experienţă şi despre care ştiam că mă va ajuta să ajung din ce în ce mai departe. Au trecut doi ani de strădanii la antrenament cu 100 de kilometri înotaţi lunar, cu plecări foarte grele, diete şi vizite dese la sala de forţă, antrenamente de la 6 dimineaţa, după care mergeam la şcoală şi apoi iar antrenament, nervi întinşi la maximum, emoţii la antrenamentele de toleranţă şi la concursuri, ca sportiv de performanţă.

Anul acesta am ajuns să fiu într-o grupă de înaltă performanţă, din care fac parte sportivi cu medalii la naţionale şi multe alte titluri importante. Printre aceste exemple demne de urmat, am muncit la antrenamente zi de zi, chiar şi sâmbăta, trecând prin momente mai greu de depăşit. Ambiţia mi-a fost însă răsplătită cu un loc 5 la Naţionale şi un loc 8 la Internaţionale.

In momentul de faţă mă antrenez pentru un podium la Naţionalele din iarnă. Am mulţi idoli şi la feminin şi la masculin, sunt o sprinteriţă pură şi îmi plac foarte mult procedeele craul şi fluture. Sper ca în 2020 să îmi fac baremul pentru Olimpiada de la Tokyo .

„Nu spune niciodată nu se poate, ci începe cu să vedem.” (Nicolae Iorga)

BOTEZATU ELENA BIANCA – clasa a IX a E

„CA SĂ FII LIBER, TREBUIE SĂ ŞTII SĂ ÎNOŢI”-PITAGORA

Incă de la vârstă fragedă îmi plăcea sportul. Am început să practic înotul de la vârsta de 5 ani, dintr-o teamă. Această teamă era apa. Îmi era frică de ea. Drept urmare, am început a practica acest sport. La început mergeam de plăcere. Nu mă gândeam că voi avea un viitor în acest sport. Pe vremea aceea eram pasionat şi de fotbal. Însă înotul a avut acel lucru fascinant care m-a atras şi m-a făcut să renunţ la fotbal, dar să-l păstrez doar ca hobby şi să iau calea spre sportul individual.

Iniţial, a fost ca o distracţie, ca o activitate în care eu încercam să nu mă înec sau să mă fac de râs în faţa colegilor mei care erau mult mai experimentaţi decât mine. Însă perseverenţa, devotamentul şi faptul că nu am vrut să renunţ m-au făcut să înţeleg cât de important este acest sport pentru mine.

Pe parcursul acestor ani de practică şi antrenamente am participat la nenumărate competiţii şi maratoane la care pot spune că am avut şi rezultate excelente, dar şi rezultate mai puţin bune. Eşecurile vor exista, însă trebuie să realizăm că muncind mai mult şi dedicându-ne totalsportului pe care îl practicăm cu o mentalitate pozitivă şi cu fair-play faţă de ceilalţi concurenţi, performanţele vor fi din ce în ce mai mult.e

Emoţiile sunt copleşitoare. Însă, eu, în momentul în care sunt în apă, mă simt liber. Uit de toate grijile şi problemele şi simt că sunt doar eu, bazinul şi cronometrul, care este cel mai mare adversar al meu şi pe care mă străduiesc să-l îmblânzesc.

„Cu o mână să înoţi, iar cu alta să dai din picioare”.

REBENCIUC RAREŞ ANDREI – clasa a IX a A

Între posibil şi adevărat

În lumea cuvintelor, copilul este apa vie. Să nu-i secăm izvorul, ba dimpotrivă, să-l ajutăm să se afirme. Să credem în el şi-n bucuria lui de fiecare zi. Societatea modernă cere oameni creativi, inventivi, inovatori, aceasta fiind o condiţie hotărâtoare a progresului la care aspiră toate fiinţele umane.

Progresul omenirii nu este posibil fără activitatea creatoare, teoretică sau practică a oamenilor. Din acest motiv este firesc ca activitatea creatoare să fie considerată ca forma cea mai înaltă a acţiunilor omeneşti. Cercurile literare aduc o mare contribuţie la descoperirea si stimularea talentelor, la cultivarea interesului şi a pasiunii pentru literatură şi artă în general, la cunoaşterea şi însuşirea temeinică a limbii române, la evidenţierea valorilor autentice. Având în vedere că la cercuri se înscriu elevii cei mai dotaţi sau cu reale înclinaţii în domeniul respectiv, activitatea acestora va fi orientată spre dezvoltarea spiritului de creativitate.

Lumea copilăriei este mai aproape de intuirea valorilor deoarece la această vârstă copilul trăieşte din plin într-un univers real – imaginativ din care valorile se desprind mai pregnant în esenţa lor. Astfel, valorile de cunoaştere sunt asociate cu adevărul, valorile etice cu binele şi valorile estetice cu frumosul. Cei ce locuiesc în această lume, lumea copilăriei, sunt deci primii chemaţi şi cei mai receptivi în a absorbi şi a consuma tot ceea ce le oferă ea.

Astăzi, mai mult ca oricând, este necesar ca sarcinile de lucru ale elevilor să fie incitante, neconvenţionale, să facă apel la imaginaţie şi la posibilităţile lor creative, să le stimuleze curiozitatea, spiritul critic şi de observaţie şi, foarte important, să încurajăm copiii să-şi depăşească timiditatea, teama de a nu greşi, teama de ridicol.

În acest sens, proiectul intitulat În lumea cărților, organizat cu elevii clasei a V-a A a fost un real succes. Cei mici au dat dovadă de talent, seriozitate şi mult entuziasm în transpunerea vizuală a unor scene din cărțile lor preferate.

Prof. Raluca Iancau

What is real knowledge about?

"Man only plays when in the full meaning of the word he is a man, and he is only completely a man when he plays." (Friedrich Schiller)
"We need to think of what kind of men we want our students to be and what kind of men they want to be and set our teaching according to this principle." (Elena-Cătălina Stoica)
I will start with a story taken from "The Magic of the Metaphor" written by N. Owen, a metaphor guide which I frequently use as a valuable teaching tool. The story is entitled "Real Knowledge" and it is categorised under the chapter "Value Added" and it made me think of the value that we add ,not to our students' knowledge, but to their soul-searching experience, their inner world of feelings and beliefs.
" Real Knowledge

A Schoolmaster approached a certain well respected Teacher and accused her teachings of being illogical, psycho-babble, and numerous other unflattering things. The Teacher took from a hidden pocket a jewel. She pointed to the arcade in the shopping centre and said, "Take this jewel to the shops that sell silverware and watch batteries and see if you get a hundred gold pounds for it."

The Schoolmaster tried many such stores but could get nothing more than the offer of a hundred silver sickles.
"Excellent," said the Teacher. "Now go to a real jeweller and see what he will give you."
The Schoolmaster went into the nearest jeweller's shop and was amazed to be offered, straightaway, ten thousand gold pounds for the jewel.

The Teacher said, "Your understanding of real knowledge, and of my teachings, is as the silverware sellers' understanding of jewellery. If you want to value precious stones, become a jeweller."
Primary source: Zulema Martinez
Secondary source: Idries Shah, Thinkers of the East
General source: Sufi tradition"

To my understanding, many think they understand the right manner of teaching, many write books, change educational laws every year, borrow ideas from one system to another. But the real, hard work is done in classroom, with the students, by the teacher. Despite the fact that the positive mentality regarding education has suffered greatly in the last years, my inner belief is that us, the teachers together with our students, make a great change to the society we live in.

That is why I preach for change in the teaching style, but not a hectic one, but one with vision, that has as a core what kind of men we want our students to be in the future and guide ourselves by that principle. I want my students to be open-minded persons, sensitive and sensible in the same time, good observers of their surroundings, active, dynamic, in charge of their own life, capable of empathy, able to communicate profoundly. In order for them to succeed in becoming such men, school needs to be a climate that inspires them to climb up such spiritual ladder. We, as teachers, need to develop such a mentality that would make our disciples follow us.

But in order for me to be able to preach such a grand theory (it does not go without saying that I have necessarily become such a teacher, but merely that I aspire to be one in the future and I am working hard to achieve this status), my story needs to go back in 2001 and reminisce how I started walking on the path of drama and how this led to NLP. I gathered a group of students, created a theatre club, being a writer we performed many plays at many festivals around the country. However, I felt that my other students were missing the enthusiasm and experience of my theatre team. Thus, I went to many drama courses and started implementing many of the strategies learnt there.

On the one hand, it was a success to see all my students taking part in the lessons, developing surreptitiously, working with their mates side by side. But on the other hand, many parents or even students felt that was not 'an appropriate way' of teaching, that is not in compliance with the system. The noise in the class when we sang or performed was misunderstood by other teachers, and I received my first criticism that 'this is not the proper way to do it'.

However, I never gave up, this book being a testimony in this respect. I have learnt to create a balance between the traditional means and the

more modern ones, and always explain to my students why I chose to act in that way and how this strategy helps them in their life.

Two years ago I found that drama was not enough, feeling that there may be more than this approach. I attended a British Council course in NLP and I saw a new possibility that went hand in hand with my previous style. I have always described my students as interesting as personalities, but I have always found it difficult to teach for each individual differently. Therefore, finding that my students are not so different after all, I started implementing NLP concepts to make my teaching more appealing and more effective for my students. This book is the result of my research and it is only at the beginning of educational implementing. I advise teachers to read it with a question mark , try to apply some tips, but always bear in mind that I do not hold the truth and it is better to be flexible and careful when reading or applying bits from it.

Elena-Catalina Stoica
Teacher of English/Drama Trainer

Le jeu – valeurs pédagogiques et sociales

Le jeu fait partie de la nature humaine, des la naissance du bébé. C'est la mère qui fait des jeux à l'enfant, pique son nez, ses joues, le titille, cause avec lui, tout en faisant des projets d'avenir.
Laissé seul, l'enfant joue à un jouet, puis, après avoir grandi un peu, il cherche la compagnie d'autres enfants de son âge et ils jouent soit au ballon, soit dans le sable ou à imiter le travail des adultes ; dans le passé ils allaient dans la forêt pour chercher du bois, plus récemment ils conduisent des machines sur des chantiers ou ils accordent des soins aux malades.
Pour changer de registre, le jeu fait partie aujourd'hui des méthodes d'enseignement-apprentissage et c'est un type particulier d'apprentissage qui modèle des caractères.
Dans les classes de FLE le jeu est une activité de divertissement ; c'est pourquoi il représente une activité plus motivante qu'une leçon traditionnelle, surtout aux niveaux bas. Le jeu a, comme toutes les méthodes, des avantages et des inconvénients :
Avantages reconnus du jeu dans la pédagogie (d'apres Jean – Marc Care, Bernard Dufeu, D. Chauvel, V. Michel):

- Le mimetisme (anticipation du monde des adultes)
- Sa capacité de transmission culturelle;
- Son caractère d' instrument de socialisation;
- A des effets reccursifs sur la langue;
- Présente une fonction proche à l'interaction du langage;
- Reste près de la mobilité de la langue;
- Permet une initialisation verbale;
- Produit des effets ludiques à partir de certaines stratégies;
- Peut être associé aux différentes étapes d'apprentissage : les premières classes pour motiver et créer les habitudes de travail; le développement de la fluence et de la spontanéité;
- Invite à un comportement communicatif global;
- Permet au participant de s' exprimer en langue étrangère et de ne pas se limiter à reproduire la langue du manuel;
- Peut donner naissance à une atmosphère de spontanéité créatrice qui favorise le réemploi des connaissances déjà acquises;
- Décentralise la relation pédagogique;
- Crée un espace privilégié à l' intérieur de l' espace de la classe;
- Favorise le developpement des attitudes, des aptitudes et des comportements communicatifs
- Présente des avantages affectifs parce qu'il permet le dépassement de l'égocentrisme, l'adoption d'une position de leader, la multiplication des contacts, la gestion de la collaboration, de l'accord, de l'opposition, la découverte des règles d'une manière autonome et l'établissement de rapports basés sur le respect réciproque;
- Présente des avantages motoires, parce qu'il permet l'évaluation des capacités, la motivation d'autodépassement, offre l'occasion de perfectionner ses habilites pour des jeux propres ;
- Présente des avantages cognitifs parce qu'il aide à l'élaboration de structures mentales (classification, ordonnement, recherche des relations); à la structuration du temps et de l'espace, fournit des élémentes logiques pour la résolution des problèmes; aide à la maîtrise des symboles, au développement de l' expression et de la communication, à la connaissance de l'espace;
- Facilitent le travail d' une clase hétérogène;
- Contribue au développement des apti-

tudes proches de celles du travail en équipe;
- Développe l'intelligence, l' observation,la motivation, l'esprit critique, la capacité d' analyse et de synthèse;
- Les jeux improvisés développent, entre autres, l'aptitude à gestionner l'imprévisible, l'aptitude à exploiter simultanément toutes les ressourses, l'aptitude à s' engager dans l'acte de communication sans préparation linguistique spécifique.

Inconvénients possibles du jeu:
- Peur d'être transformé dans des recettes simples par peur de l'inconnu, du changement, par manque de temps ou d' information;
- Différences entre le mode traditionnel d'enseignement et les conditions de réalisation du jeu;
- Crainte de perdre le temps, insécurité due à un progrès qui échappe aux normes traditionnelles;
- Attribution d'une fonction exclusive de transfert du matériel linguistique;
- Peur d'être exposé grâce à la perte de l'anonymat;
- Raisons d'ordre personnel;
- Erreurs de mise en scène du jeu ou dans le choix des facteurs déclancheurs;
- Difficultés dans la gestion du bruit ;
- Le surinvestissement ludique

Peut être, ne serait-ce mauvais que,de temps en temps, redevenions enfants!

Prof. FLE Alina Laura Clinciu

Desen realizat de Dumitriu Maria XII-a

Din vis și amintire-ncerc
Să îl pictez spre a-i da ființă
Dar știu și eu: e-un vis prostesc,
E doar un ciob dintr-o dorință.

Mă uit lung și îl doresc,
Dar ce rost poat' să fie
Să iubești și să dorești
Un chip de pe hârtie?

Pun albastru, iar și iar
Sperând să îl învie
Rog cerul să m-ajute
Dar și el parcă știe...

Înger gol în lumea albă,
Ochi din praf de stele
Căzătoare ce-au murit.
Și iubirea lui cu ele..

Eu cred că-n el am desluşit
Un licărit de viață
Și îl pictez, că poate-n timp
Pictura i-o îngheață.

Deşi nu pot să îl cuprind-
S-a risipit departe:
Vrăjit, cu aripi larg deschise
Aleargă către moarte...

Iar pe pânza ca de giulgiu
Eu pictez o tragedie:
O iubire ce n-a fost
Și nicicând nu o să fie...

Maria Dumitriu
Clasa a XI-a

Rezultate sportive obținute in anul școlar 2016-2017

În anul şcolar 2016 - 2017 activitatea sportivă din colegiul nostru a avut în vedere două direcţii fundamentale:

- implementarea de proiecte la nivelul colegiului,
- reprezentarea colegiului prin participarea la proiecte elaborate de M.E.C.S. (Olimpiada Naţională a Sportului Şcolar), cât şi la proiectele Direcţiei Judeţene pentru Tineret şi Sport, Inspectoratului General al Poliţiei Române - Direcţia Rutieră etc.

Referitor la prima direcţie, amintim câteva activităţi, şi anume:

- implementarea Proiectului Cupa ”Grigore Moisil” la tenis de masă şi şah de Ziua Colegiului în 03 februarie 2017,
- pregătirea unor numere artistico - sportive prezentate la toate serbările şcolare.

Programele artistico - sportive au fost susţinute de: Cârstea Teodora cls. a V a (gimnastică ritmică – panglică şi cerc), Popa Cristina cls. a IX a B (dans – balet) şi două dansuri populare (dans oltenesc şi dans moldovenesc) prezentate de Răileanu Andrei cls. a IX a B, Benchea Alexandru cls. a XI a B, Nastase Radu cls. a XI a C cu partenerele lor.

Cea de-a doua direcţie a activităţii sportive din colegiul nostru s-a concretizat în participarea la Olimpiada Naţională a Sportului Şcolar cu echipele de: volei băieţi, volei fete, baschet băieţi, baschet fete, handbal băieţi, handbal fete, fotbal băieţi, dar şi individual, la tenis de masă, şah şi cros.

Iată rezultatele:

1. TENIS DE MASĂ

- LOCUL I – TOMA ADRIAN – cls. a X a E – O.N.S.Ş. – faza judeţeană,
- LOCUL II – DRĂGOIU CLAUDIU – cls. a X a E – O.N.S.Ş. – faza judeţeană,

FAZA NAŢIONALĂ - TOMA ADRIAN – cls. a X a E, a participat în perioada 28 - 30 aprilie 2017 la OLIMPIADA NAŢIONALĂ A SPORTULUI ŞCOLAR – care s-a desfăşurat la Constanta.

2. VOLEI

- LOCUL III – Fete – O.N.S.Ş. – faza judeţeană,

Componenţa echipei: Avasilcăi Iulia – cls. a XII a B, Baba Andreea – cls. a XII a B, Popescu Andreea – cls. a XII a E, Asmarandei Dora – cls. a XI a C, Toader Alexandra - cls. a XI a C, Savu Ana Maria cls. a X a A şi Buciumeanu Claudia - cls. a X a E.

3. CROS

- LOCUL I – HÎNCU VALENTIN DANIEL – cls. a XII a D – O.N.S.Ş. – faza judeţeană,
- LOCUL II – ROMAN TEODOR – cls. a IX a E – O.N.S.Ş. – faza judeţeană,
- LOCUL III – ABRAHAM RADINA – cls. a X a A – O.N.S.Ş. – faza judeţeană,
- MENŢIUNE – COJOCARU ANTONIA – cls. a X a D – O.N.S.Ş.– faza judeţeană.

FAZA NAŢIONALĂ - HÎNCU VALENTIN DANIEL – cls. a XII a D, a participat în perioada 21 – 23 martie 2017 la OLIMPIADA NAŢIONALĂ A SPORTULUI ŞCOLAR care s-a desfăşurat la BOTOŞANI.

4. ŞAH

- LOCUL III – NEGULICI ANDREI DANIEL – cls. a IX a D – O.N.S.Ş.– faza judeţeană,
- MENŢIUNE – MILOI PAVEL DAN – cls. a IX a E – O.N.S.Ş.– faza judeţeană,
- MENŢIUNE – PREDA PATRICIA – cls. a X a D – O.N.S.Ş.– faza judeţeană.

In luna octombrie 2016 am participat la Festivalul Internaţional de Ştafete, Parcursuri Aplicative şi Dans „Fair – Play" Ediţia a XV a - Vaslui 2016 la trei secţiuni. Iată rezultatele:

LOCUL I – „Ansamblu" – Prof. Danu Ioan.
LOCUL I – „Majorete" – prof. Danu Ioan.
LOCUL II – „Ansamblu" – prof. Danu Maria.
LOCUL II – „Dans modern" – Prof. Danu Maria.

In perioada 09 – 11 iunie 2017 am participat la Festivalul Internaţional de Gimnastică şi Dans „Prietenia" Vaslui, ediţia a XXXIV a, la doua secţiuni. Iată rezultatele:

LOCUL II – majorete,
LOCUL III – dans popular.

In data de 17 decembrie 2016 am participat la CUPA CTRR – ENERGY concurs organizat de Colegiul Tehnic „Remus Răduleţ", în parteneriat cu Inspectoratul Şcolar al judeţului Braşov şi A.S.C. TT ENERGY BRAŞOV. Iată rezultatele:

- LOCUL II – TOMA ADRIAN – cls. a X a E,
- LOCUL III – DRĂGOIU CLAUDIU – cls. a X a E.

In perioada 19.05.2017 – 26.05.2017, catedra de educaţie fizică a colegiului nostru a participat la realizarea proiectului naţional intitulat "Educaţia Rutieră - Educaţie pentru viaţă" iniţiat de Ministerul Educaţiei şi Cercetării Ştiintifice, prin Inspectoratul Şcolar Braşov şi Inspectoratul General al Poliţiei Române - Direcţia Rutieră. Scopul proiectului a fost formarea comportamentului rutier responsabil pe baza cunoaşterii şi respectării regulilor de circulaţie, pentru prevenirea producerii accidentelor în rândul elevilor din învăţământul liceal. Elevii noştri au obţinut următoarele rezultate:

- Locul I NICULCEA MIRCEA – cls. a X a B – Secţiunea ARBITRAJ- Etapa municipală,
- Locul II HINCU VALENTIN – cls. a XII a D – Secţiunea TEORIE - Etapa municipală,
- Locul III HINCU VALENTIN şi NICULCEA MIRCEA - ECHIPE - Etapa municipală,
- Locul I NICULCEA MIRCEA cls. a X a B – Secţiunea ARBITRAJ - Etapa judeţeană,
- Locul II HINCU VALENTIN – cls. a XII a D – Secţiunea TEORIE - Etapa judeţeană,
- Locul II HINCU VALENTIN şi NICULCEA MIRCEA - ECHIPE - Etapa judeţeană.

In data de 12 Noiembrie 2016 am participat la „CROSUL 15 NOIEMBRIE" cu aproximativ 150 de elevi.

PROF. DANU IOAN si PROF. DANU MARIA

TUŞĂ CU TUŞĂ, SPRE MAREA PERFORMANŢĂ!

Majoritatea băieţilor, îşi doresc să ajungă mari fotbalişti. De înţeles, într-un fel. Salarii mari, faimă pe măsura contului, maşini scumpe, domnişoare superbe prin jur. Şi atunci, de ce m-am apucat de scrimă? Simplă întrebare, răspuns la fel: când ai tată fost campion naţional la sabie, clar te va lua de mână şi te va duce pe planşă, nu pe stadion! Aşa s-a întâmplat şi cu mine ...

În toamna lui 2008 am intrat pentru prima dată în sala de scrimă. A fost ... atracţie la prima vedere! La început a fost joacă. Încet-încet, joaca s-a transformat în zeci, sute, mii de ore de antrenament. Treaba devenea serioasă! În 2010 am participat la primul Campionat Naţional şi nu a fost deloc rău: locul 5, la numai o victorie de medalie! După alţi doi ani de muncă, a venit şi răsplata mult aşteptată: campion naţional la categoria 10-11 ani!

Au urmat doi ani, tot la categoria copii, unde am câştigat medalii de argint, atât la individual, cât şi în proba pe echipe. Pasul spre categoria următoare de vârstă, l-am făcut tot cu medalii În 2015 am cucerit medalia de bronz la cadeţi (fiind cu 3 ani sub categoria de vârstă), iar în 2016 a venit şi al doilea titlu de campion naţional – categoria speranţe!

Medaliile obţinute, au atras alte medalii! Astfel, tot în 2016 am obţinut un bronz la juniori (categoria sub 20 de ani) şi o medalie de argint la cadeţi, performanţe reuşite la campionatele naţionale.

Rezultatele foarte bune obţinute în campionatul intern, punctele adunate în ţară, dar şi la etapele de circuit europe-

an rezervate cadeţilor, m-au propulsat în lotul naţional al României.

Prima participare, Campionatul European de sabie – Plovdiv 2016, a fost una foarte bună! Emoţiile şi-au spus cuvântul în competiţia individuală, dar au fost risipite în întrecerea pe echipe!

Astfel, alături de colegii mei, am reuşit să cucerim medaliile de bronz, după ce am fost învinşi în asaltul pentru intrarea în marea finală, cu 45-44 de Ungaria!!

2017 mi-a adus în vitrina personală alte două trofee: medalie de aur la Cupa Federaţiei–cadeţi(U17) şi medalie de argint la Cupa Federaţiei - juniori (U 20).

Medaliile cucerite sunt obţinute cu multă muncă, iar pentru cele viitoare va fi nevoie de şi mai multă transpiraţie pe planşă! Gândul deja îmi zboară la primăvara lui 2018, la Campionatul European (Soci -Rusia) şi la Campionatul

Mondial (Verona - Italia), concursuri rezervate cadeţilor (U17). Am prins gustul podiumului şi credeţi-mă, e tare, tare plăcut!

Medaliile, de toate culorile, sunt deja obişnuite cu camera personală, dar sunt decis să nu mă opresc aici! Sper, aspir, visez, la mult mai mult! La ce? La o medalie cucerită la Jocurile Olimpice!

En garde Paris – 2024! En garde Los Angeles – 2028!

AILINCA RARES ANDREI - clasa a IX a C

A fi sportiv nu înseamnă a practica doar un sport, a fi sportiv înseamnă a avea o viaţă sănătoasă: fizic, psihic şi spiritual!

Eu practic handbalul de aproximativ trei ani, în care am evoluat şi am devenit mai bun. Apreciez acest sport, deoarece îmi place mult să lucrez în echipă şi pentru că am avut ocazia să cunosc foarte mulţi oameni interesanti.

Sportul îmi ocupă o mare parte din timp, însă îmi conferă o serie de avantaje. Mulţumită sportului am o condiţie fizică mai bună şi simt că am un stil de viaţă sănătos.

Am fost interesat de acest sport încă de la început şi cred că a avut o influenţă majoră în viaţa mea. Inainte de handbal am practicat baschet, polo, karate, dar acestea nu au fost foarte importante.

Practicand acest sport am participat la multe competiţii unde am învăţat să joc sub presiune .

Am avut parte şi de experienţe bune, dar şi de unele mai puţin plăcute, însă nimic nu a putut să mă convingă să renunţ.

Îmi doresc să continui practicarea acestui sport şi cred că pot să obţin performanţe.

SMEU TUDOR - clasa a IX a A

Excursii tematice

Orșova – pământ, apă și distracție

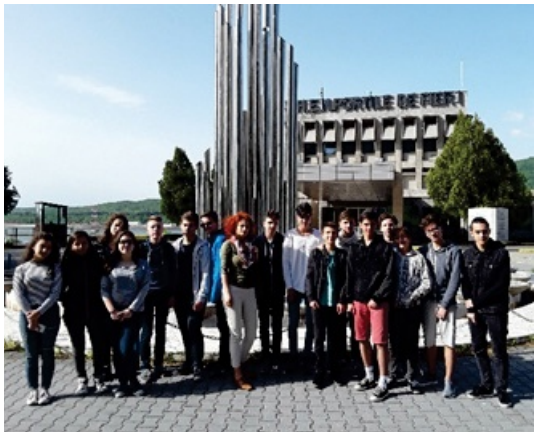

O excursie implică multă responsabilitate din partea organizatorului, care trebuie să se gândească la toate pentru a-i împăca pe toți. Ne-am ales ca perioadă 28 aprilie – 1 mai 2017, iar ca destinație Orșova, dar am trecut prin Hunedoara, Deva, iar la revenirea acasă am făcut un popas la Târgu Jiu.

Părea să fie o simplă excursie la sfârșit de clasa a IX-a, însoțiți de una dintre cele mai dragi profesoare de la clasă. Deși am fost doar 17 elevi, toți din aceeași clasă, niciunul nu regretă acea excursie.

Am râs mult; indiferent de locul în care ne aflam, eram mereu zâmbitori, începând de la Cetatea Deva și terminând la Coloana Infinitului în Târgu-Jiu.

Excursiile la care am participat și care au fost coordonate de doamna Oana Georgescu sunt o lecție de viață. În această excursie am devenit din simpli colegi o familie, suntem uniți și deschiși unul față de altul.

Cel mai frumos cadou pe care l-am primit de-a lungul timpului a fost această excursie alături de cei mai dragi însoțitori și de cei mai minunați colegi. Deși vremea nu a ținut cu noi, ne-am atins obiectivul principal, anume plimbarea cu vaporașul pe Dunăre, iar surpriza a fost stațiunea Herculane.

A treia zi am decis să ne delectăm la Cetatea Severin și la Muzeul Porțile de Fier I din Drobeta-Turnu-Severin.

Condițiile au fost de cea mai bună calitate, iar în limita posibilităților, fiecare și-a satisfăcut poftele, începând de la cei care și-au exprimat dorința de a mânca hamsii, până la cei care au preferat să se plimbe prin ploaie în Târgu-Jiu, pe motiv că vor să mai crească.

Cele 3 zile de excursie au trecut atât de repede, încât abia am avut timp să ne bucurăm de parcul de distracție de pe faleza din Orșova. Mari liceeni au devenit niște nazdrăvani mici și s-au urcat pe toate mașinile și trambulinele posibile, simțindu-se din nou copii.

Vom răspunde și cu alte ocazii “prezent” atunci când ni se va propune să fim împreună, colegi și domni profesori.

AndreeaTomici, clasa a IX-a D

Excursia in Bucovina - prilej de îmbogățire spirituală și culturală

Frumusețea Bucovinei este un dar dumnezeiesc, iar frumusețea oamenilor este un dar al istoriei. Este un tărâm aparte, cu sate ieșite din istorie. Acestea au fost cuvintele pe care le-am auzit despre Bucovina. De multe ori, în gândurile mele, i-am bătut drumurile cu pașii imaginației, îmi doream foarte mult să văd acel loc mirific.

Spre bucuria mea, în frumoasa lună octombrie, când parcă fiecare frunză șoptește fericire și zărești grația pe obrazul toamnei, doamna dirigintă a avut grozava inițiativă de a organiza o excursie de trei zile spre acest colț de frumusețe sacră al României, Bucovina.

Nu numai eu am fost cea care a așteptat cu exuberanță această călătorie, ci și colegii mei. Noi am fost încântați să descoperim și alte frumuseți ale țării noastre, care este considerată pe drept cuvânt o perlă nesfefuită a Europei.

Plecarea spre inima Moldovei a fost dimineața la ora 8 din fața liceului , în direcția Lacul Roșu – Cheile Bicazului, pe traseul Sfântu Gheorghe – Miercurea Ciuc – Gheorghieni – PoianaTeiului. Traseul ne-a oferit un peisaj pitoresc printre munți, prin Parcul Național Cheile Bicazului – Hășmaș și Parcul Național Ceahlău.

Nu ne mai rămăsese prea mult de parcurs până să ajungem în inima Moldovei. Chiar dacă am fi fost tentați să mărșăluim către Vatra Dornei, am hotărât totuși să luăm drumul mănăstirii Voroneț, considerată „Capela Sixtină a Estului” pentru fresca „Judecăţii de Apoi” care a fost pictată cu celebrul pigment „Albastru de Voroneţ” și inclusă în patrimonial mondial UNESCO datorită importanței istorice și culturale.

După un drum istovitor, dar într-o stare de deplină mulțumire sufletească, ne-am cazat la pensiunea Sami în localitatea Gura Humorului. Gazda noastră, doamna Elena, ne-a întâmpinat cu un zâmbet larg, cu ospitalitatea specific bucovinenilor.

A doua zi ne-am hrănit latura spirituală, vizitând mai multe mănăstiri, cum ar fi Moldovița, Sucevița și Putna, adevărate dovezi arhitecturale cu greutate istorică, fiecare mănăstire fiind unică în felul ei.

În drumul dintre mănăstiri, inconfundabilele sunete ale toamnei și-au făcut prezența prin foșnetul frunzelor rigide si grăbite suflate de-a lungul străzii de un vânt tâfnos.

Chiar dacă nu a fost tocmai o vreme care să ne invite să ne dorim să vizităm mai multe puncte turistice, setea noastră de a descoperi și a învăța lucruri noi ne-a îndreptat și spre Muzeul Oului din localitateaVama. Acesta a fost un alt punct de interes ce ne-a fascinat cu colecția impresionantă de peste 7000 de ouă adunate din toată lumea, fiind cel mai mare muzeu de acest gen din România. Exponatele înglobează lucruri unice, extraordinar de frumoase din arta populară omănească, din tradițiile românești, iar sufletul oamenilor acestor zone parcă este impregnate în arta decorării acestor ouă. Am admirat ouăle lu-

crate atât în vechea tehnică batik, cât şi în tehnica oului cu ceară în relief, o tehnică unică în lume. Este fascinant să vezi cum oul, acest simbol al vieții și fertilității poate îmbrăca atâtea imagini diverse deosebite.

În ultimazi a excursiei noaste, am vizitat ce tatea Sucevei, ,,cetatea de Apus a lui Ștefan cel Mare", iar în drumul spre casă ne-am oprit în locul care m-a impresionat cel mai mult din această călătorie în Bucovina.

Am pornit de la Gura Humorului spre localitatea Ciprian Porumbescu, fosta localitate Stupca. După ce am parcurs un drum îngust ce coboară șerpuit, uneori chiar abrupt, printr-o pădure deasă am dat de Casa memorial ,,Ciprian Porumbescu".

Am deschis cu emoție și sfială poarta casei, ap ropiindu-ne de locuința cu pereți albi și acoperiș de lemn. Am fost întâmpinați de către ghidul acestui obiectiv și ne-a invitat să vizităm locuința, povestindu-ne într-un mod foarte captivant despre viața lui Ciprian Porumbescu.

Căsuța modestă ce păstrează aerul vremurilor de demult ne-a transpus în universal în care a trăit unul dintre cei mai mari compozitori români. Fotografiile de familie ale compozitorului și obiectele personale ale acestuia ne-au dat ocazia să cunoaștem o parte din ceea ce a însemnat viața sa.

În timp ce eram absorbiți de fiecare colțișor al casei și în special de numele său scrijelit de el însuși pe o bârnă de lemn, ghidul a dispărut pentru o clipă și imediat, din cealaltă încăpere a casei, am fost învăluiți de acordurile Baladei lui Porumbescu. Ochii mi s-au umplut de lacrimi de emoție și bucurie! Sentimentul era unic, ca o vibrație divină, știind că suntem exact în locul unde acest compozitor înzestrat cu belșug de har ne-a lăsat moștenire în jur de 300 de piese și mai mult decât atât, am avut și fericirea de a o asculta pe cea mai popular dintre ele.

Starea de beautitudine acumultă în urma experienței trăite în această excursie ne-a exalta tsufletul.

Această călătorie a fost pentru noi un prilej de bucurie, una dintre cele mai plăcute și simple modalităţi de stimulare a creativităţii, făcându-ne mai deschiși în fața noului și contribuind, de asemenea la îmbogățirea noastră spirituală, emoțională și culturală.

Luana Paulovici

Clasa a VIII-a A

Elevi pasionați de...

escaladă

Escalada sportivă este strâns legată, din punct de vedere al originii, de alpinism. Acesta din urmă constă în realizarea de ascensiuni dificile pe munţi. Mobilul unei asemenea activităţi l-a constituit iniţial atingerea unor vârfuri montane pe ruta cea mai facilă, iar apoi parcurgerea unor trasee din ce în ce mai greu abordabile. Caracteristica esenţială a traseelor alpine o reprezintă lungimea mare a acestora, implicând parcurgerea unei diferenţe de nivel însemnate. Cu timpul, o nouă formă de provocare a mers din rândul practicanţilor de ascensiuni dificile, şi anume depăşirea obstacolelor unei rute scurte, limitate la o singură lungime de coardă. Astfel, escalada s-a rupt pentru prima dată de alpinism, concentrându-se asupra scopului parcurgerii celor mai dificile pasaje de stâncă, situate în intervalul unei singure lungimi de coardă. Această schismă a eliberat escalada de necesitatea proximităţii zonelor montane înalte, ascensiunile de acest tip putându-se practica şi la nivelul falezelor stâncoase de numai câţiva metri înălţime.

Într-o astfel de zonă, în Jura Franconă (Germania), la mijlocul anilor ‘70 ai secolului XX, s-au pus bazele escaladei sportive. Cățărătorul german Kurt Albert a fost exponentul unui nou val în ceea ce priveşte stilul ascensiunilor pe stâncă, faptul de a nu utiliza punctele fixe de asigurare ca mijloace de sprijin (prize) în escaladă definind o nouă mentalitate în rândul practicanţilor, mentalitatea „rotpunkt”. Termenul german rotpunkt provine de la punctul rotpupe care grupul de cățărători reprezentat de Kurt Albert a început să-l marcheze la baza tuturor traseelor din Jura Franconă pentru a căror parcurgere nu folosise punctele de asigurare nici pentru sprijin, nici pentru odihnă. Iniţial, s-a început marcarea cu un X de culoare roşie a fiecărui punct fix de asigurarepe care reuşea să-l evite în timpul escaladei, nefolosindu-l sub formă de priză pentru mâini sau picioare. Ulterior, atunci când reuşea să escaladeze o rută fără a face uz decât de prize naturale, marca traseul respectiv la bază cu un punct roşu.

Noul stil de cățărare presupunea aşadar ascensiunea cap de coardă a unui traseu, utilizând în exclusivitate prize naturale (asperităţi ale stâncii). La origine, stilul de escaladă rotpunkt presupunea echiparea în timpul ascensiunii traseului cu mijloace de asigurare (bucleexpres/carabiniere), singurele materiale de protecţie permise fiind punctele fixe de asigurare (spituri/pitoane). Ascensiunile realizate cu toate mijloacele de asigurare preamplasate a primit denumirea de pinkpoint în ţările anglofone, însă în prezent nu se mai face distincţie între cele două forme de ascensiune. Stilul rotpunkt este definitoriu în ceea ce priveşte escalada sportivă, acesta reprezentând forma cea mai pură de contact între om şi stâncă şi modul cel mai elegant de ascensiune a unui traseu. Escalada sportivă s-a dezvoltat pe baza aceastui stil şi în deplină concordanţă cu el, devenind o activitate recreativă populară în numeroase ţări occidentale şi dezvoltând un sistem competiţional a cărui recunoaştere din partea C.I.O. o va asocia în viitorul apropiat Jocurilor Olimpice de Vară.

MUNTEANU MATEI – clasa a IX a A

Baschet

Pentru mine, acest sport reprezinta cel mai plăcut mod de a-mi petrece timpul. Deşi eu practic acest sport de distracţie, mergând la antrenamente,şi muncind, am reuşit să fac şi performanţă, mergând la multe turnee din ţară şi jucând multe meciuri.

Totul a început acum 3-4 ani când un prieten cu care jucam baschet în parc, m-a îndemnat să merg cu el la un antrenament. Mi-a plăcut cum a decurs totul, aşa că am decis să mai vin.

Până acum am avut parte şi de momente bune, dar şi de momente mai puţin bune, pentru că în lumea sportului nu ai numai reuşite, ci şi eşecuri. Pentru că am avut parte de nereuşite şi de dezamăgiri, uneori am vrut să renunţ, dar într-un final toate acestea m-au ambiţionat, m-au motivat să perseverez.

Pentru viitor, scopul meu este să ajung un jucător bun, însă sunt conştient că voi avea nevoie de voinţă, muncă şi sacrificii.

,,Sportul este un izvor de sănătate şi prospeţime, un factor de longevitate“.

NEMA ALEXANDRU – clasa a IX a B

Handbal

De mică mi-a plăcut sportul şi mi-a plăcut să fac mişcare. Totul a început la vârsta de 7 ani, atunci când părinţii m-au înscris la handbal. La început, fiind mică, îmi plăcea să merg la antrenamente, deoarece eram mulţi copii şi vedeam totul ca pe o distracţie. Cu timpul, am crescut şi a început să îmi placă acest sport, pe care îl practic şi astăzi, văzând în el mai mult decât o distracţie sau un hobby. Am participat la multe competiţii, alături de colegele mele şi am trăit experienţe frumoase şi de neuitat împreună. Eram alături una de cealaltă indiferent de situaţie, nu conta dacă pierdeam sau câştigam, ne susţineam reciproc. Ne bucuram pentru fiecare reuşită şi ne încurajam între noi, ne ajutam una pe cealaltă şi ne spuneam că dacă suntem unite în continuare, totul va fi bine. Acest sport m-a învăţat ce este fair-play-ul, disciplina, autodepăşirea, m-a făcut să învinge toate temerile pe care le aveam, să descopăr ce este sacrificiul şi cel mai important să nu mă dau niciodată bătută indiferent de situaţie, să continui lupt şi să cred în ceea ce vreau să realizez până la capăt. Asa cum spunea şi Ernest Hamingway : ,,Sportul te învaţă să câştigi cinstit. Sportul te învaţă să pierzi cu demnitate. In concluzie, sportul te învaţă ce e via ţa.”

In concluzie, pentru mine acest sport minunat, handbalul, este totul şi mă bucur foarte mult că m-am apucat de el şi ca îl practic în continuare.

ŞEITAN ANDA MARIA - clasa a IX a C

Scrimă şi sabie

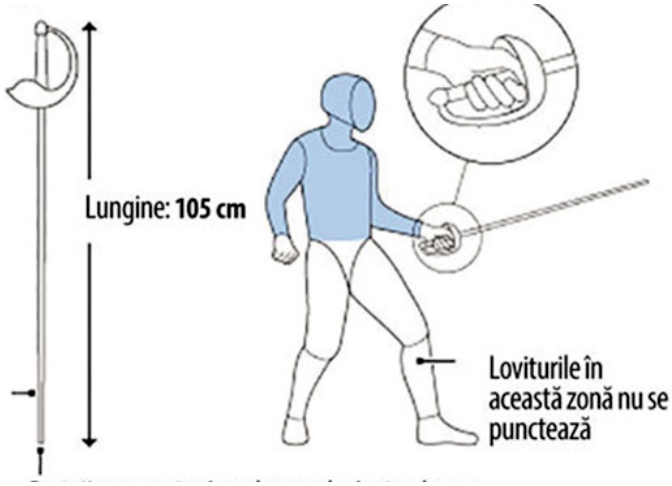

Scrima este arta de a mânui armele albe. După apariția armelor de foc și-a pierdut progresiv destinația militară, dar folosirea baionetei și practica duelului s-au menținut în Occident până la mijlocul secolului al XX-lea. La sfârșitul secolului al XIX-lea, s-a dezvoltat ca activitate de agrement. În prezent este un sport de combat în care armele folosite sunt floreta, spada și sabia. Este inclus în programul olimpic încă de la prima ediție a Jocurilor Olimpice moderne din 1896.

Scrimerii sunt numiți și trăgători.Ei nu joacă, ci trag. Nu sunt puncte, ci tușe (în franceza touches) sau lovituri. Lama armei se numește și fierul. Un scrimer specializat pe floretă este un loretist; cel specializat pe spadă este un spadasin și cel specializat pe sabie este un sabrer. Lupta între doi trăgători este un asalt. Când contează scorul, este vorba de un meci. Pe echipe, se numește o întâlnire.

Sabia este o armă de împungere, de tăiș și de contratăiș: tușele se pot executa cu vârful și cu ambele laturi ale lamei. Ca și la floretă, sabrerul poartă un lamé (vestă electrică). Acestă armă este derivată din sabia ușoară (în italiană sciabola), creată în Italia la mijlocul secolului al XIX-lea pentru dueluri. Suprafața valabilă de lovit cuprinde partea superioară a corpului, și anume: trunchiul, brațele, mânșeta mănușii și masca. Campionul olimpic Mihai Covaliu descrie sabia ca „un sport simplu și dur, ca la ruleta rusească, în două minute poți fi sus sau jos”. Durata unui duel: până ajunge unul dintre combatanți la 15, cu pauză în momentul în care se ajunge la 8.

Sabia şi eu

Am fost invitat la acest sport de către un prieten cu care am fost împreună la şcoală. El mi-a explicat că scrima îmbină isteţimea cu agilitatea şi reacţiile rapide. Am simţit că acest lucru mi se potriveste. De atunci au trecut 4 ani si nu am lipsit nici o zi de la antrenament, deşi antrenamentele sunt dificile, cu un consum mare de energie. Pot fi monotone şi necesită răbdare, perseverenţă şi concentrare. De multe ori trebuie să repeţi aceeaşi miscare pentru a te perfecţiona. Datorită muncii individuale de la sala de scrimă şi sfaturilor tuturor antrenorilor pe care i-am avut, am reuşit să devin campion naţional cu echipa la categoria de vârstă Spernate(13-15 ani) în anul 2017 şi să intru în cadrul antrenamentelor Centrului Olimpic Sabie Braşov. COCIS TUDOR - clasa a IX a E

Dans popular

Dansul popular românesc reflectă istoria noastră ca popor în funcţie de fiecare regiune în parte, fiind o manifestare variată ca stil, ritm şi tempo. De-a lungul generaţiilor s-a păstrat această tradiţie care ne reprezintă ţara şi obiceiurile strămoşilor noştri.

Se remarcă prezenţa unei hore, sârbe sau a unei învârtite la evenimentele importante din viaţa omului, ceea ce demonstrează că încă avem cu ce ne mândri. Purtăm dansul popular în sufletul nostru precum sărbătoarea vieţii şi a spiritului ca popor.

Am început să fac parte din ansamblul Crăişorii Pietrei Craiului în urmă cu 8 ani. Încă de pe atunci am fost atrasă de tradiţia poporului şi învăţată să o transmit şi viitoarelor generaţii. În cadrul acestui ansamblu am învăţat ce înseamnă ambiţia, forţa şi echilibrul, disciplina, seriozitatea, dar şi spiritul de echipă. Am învăţat că pentru a fi sportiv e nevoie să-ţi dăruieşti tot timpul şi o mare parte din inimă. Sunt valori pe care doar sportul reuşeşte să le imprime într-un caracter. Dansurile mi-au oferit prilejul de a intra într-un colectiv unit, formându-mi o a doua familie, cu care am reuşit să-mi ating scopurile, precum cele de a câştiga numeroase concursuri naţionale şi internaţionale. Împreună am perseverat şi am ajuns cei mai buni, dovadă stau numeroasele diplome şi trofee de la festivaluri din Franţa, Italia, Macedonia, Bulgaria, Grecia, Muntenegru, Croaţia, dar si premii mari, precum Locul I la concursul judeţean “Şcoala mea pe primul loc”, Locul I- Steaua Carpaţilor etc.

Dansul popular este un stil de viaţă pe care îl port cu mare mândrie în suflet şi ţin să fie respectat de fiecare român.

Dansul este un poem în care fiecare mişcare este un cuvânt.
,,Dansatorii sunt atleţii lui Dumnezeu“ -Albert Einstein

ŞERBĂNUCĂ MELANIA – clasa a IX a E

Handbal-muncă, pasiune, succes

Încă de la o vârstă fragedă, am fost pasionat de sport. De-a lungul timpului am practicat diferite sporturi, printre care se numără baschetul, gimnastica şi înotul.

După practicarea acestor sporturi, aproximativ acum 3 ani, am intrat pentru prima oară în sala de handbal. Am început prima oară la clubul L.P.S. Braşov, iar în prezent sunt legitimat la clubul CS SPORTING GHIMBAV. După câteva luni, handbalul pentru mine nu a mai însemnat doar o pasiune, ci un stil de viaţă.

Am început sa muncesc din ce în ce mai tare la antrenamente şi în cantonamente. Chiar dacă de multe ori avea impresia că sunt depăşit şi că nu mai pot, munceam din ce în ce mai mult. şi, în final, după multe ore petrecute în sala de antrenament, cea mai mare satisfacţie obţinută era victoria unui meci.

In prezent echipa noastră participa în CAMPIONATUL NAŢIONAL J3, şi nu numai. În trecut am participat la turnee în ţară, dar şi internaţionale. Printre acestea se numără: FESTIVALUL HANDBALULUI JUVENIL-BAIA MARE şi CELL CUP- VESZPREM, UNGARIA.

Pentru mine sportul înseamnă totul. Sportul m-a crescut, m-a dezvoltat fizic, mi-a creat un caracter şi o a doua familie.

ANCUŢA SERGIU - clasa a VII-a A

Baschet

Viaţa de sportiv este, probabil, una dintre cele mai solicitante. Muncă multă, antrenamente dese şi lungi, deplasări şi competiţii…dar este şi o viaţă frumoasă. Bucuria pe care o simţi atunci când câştigi un meci sau o medalie nu poate fi descrisă în cuvinte, rezultatul mult aşteptat durează luni sau, mai degrabă, ani întregi de muncă.

Pentru mine, baschetul a însemnat un mod de exprimare. Am putut să arăt la ce mă pricep. Am început să practic acest sport de la vârsta de 5 ani, tatăl meu ducându-mă la antrenamente. La început era greu....dar uşor, uşor m-am ridicat cu paşi mici, dar siguri. Imi amintesc şi acum primul antrenament... învăţam să bat o minge de 3, abia mă puteam descurca cu ea, dar eu eram fascinată de cât de uşor aruncau colegii mei mai mari la panou.

Echipa. Fiecare jucător făcându-şi treaba în felul său. Persoane cu caractere diferite, cu spirit de competitivitate, toti jucând diferit faţă de celălalt, unii nesiguri, iar alţii jucând agresiv şi siguri pe ei. Toţi muncesc împreună să facă echipa cât mai bună. Baschetul este un joc de echipă. Fiecare jucător se bazează pe ceea ce fac colegii lui pentru a putea crea faze de atac şi de a marca. Fiecare îşi respectă postul, toţi jucând într-o adevărată armonie.

Antrenorul. Cel care stă la baza echipei, persoana care de pe marginea terenului îţi dă sfaturi pentru un joc mai bun. Uneori simţim că antrenorii sunt prea duri, că ne cer prea mult. Insă ei nu vor decât să ne facă sportivi, să pună în teren copii care ştiu să îşi valorifice talentul.

Cred că baschetul este un sport minunat. Acest sport ne învaţă că trebuie să lucrăm în echipă pentru a ne atinge idealurile şi a ne baza pe colegii noştri. In baschet nu poţi reuşi dacă nu colaborezi, deci acest sport ne arată că individualismul nu duce la nimic bun. Imi place acest sport şi îl practic cu placere. Cred că este ceea ce mă defineşte:

VELICEA ALYSSA - clasa a VII a

Eram la grădiniţă când am început să fac sport. La început a fost fotbal, a urmat înotul, am încercat şi la karate, dar m-am oprit la acest sport minunat care este baschetul. La baschet mi-a plăcut de la început totul. Atunci cand "Profa" mi-a spus să fac trecerea de la antrenamentele cu cei mici la grupa de performanţă am avut puţină teamă, dar ajungând să fac antrenamente cu cei mari, am început să iubesc şi mai mult acest sport frumos.

Acum, la şapte ani de când m-am întâlnit cu baschetul am ajuns să-l practic la un nivel ridicat. Fac parte din echipa "Baschet Club Galactica" şi am nişte colegi extraordinari alături de care particip la meciurile din Campionatul Naţional de Baschet Juniori. Visul meu este să ajung un baschetbalist profesionist într-un campionat puternic din Europa sau chiar în NBA.

Idolul meu în baschet este Kevin Durant, al cărui numar 35 îl port si eu pe echipament.

Mi-aş dori să fie mulţi copii care să facă sport şi în special BASCHET pentru că este un sport extraordinar care te ajuta să te dezvolti sănătos şi care formeaza caractere.
"SPORTUL ESTE CEL MAI BUN PROFESOR: TE ÎNVAŢĂ SĂ CÂŞTIGI CINSTIT SAU SĂ PIER ZI CU CAPUL SUS"

Amariei Luca Andrei - clasa a VII a

Creaţii personale

Momentul în care TU...

Și scriu despre tine căci văd...
Cum ale mele minți invadezi
Suflet ce sunt, mă distrugi
Și inimă de-o fi, perforezi

Atingerea ta, suav o simt și aud...
Înger pur, Fluture surd
Cum obrazu-ți pe mine așterni
Sufletu-mi suflu mi-l cerni
Teamă mă tem de te temi
Simt în moment și sincer cum este
Mă pierd și-n inimă deger...

Desen realizat de Dumitriu Maria XII-a

Dar știu că moment, moment ce nu este
Știu că timp, dar timp acum nu
Știu că te vreau, dar vreau să m-opun
Știu că simt, dar simt că gândesc
Gândesc și de-aceEA nu pot...

Mihăescu Teodor Adrian

Clasa a XII-a E

Visuri în vise

Forme neclare-n culori pastelate-s
Tablouri diverse de mintea-mi create,
Dorințe ce încă respiră în scrum
Și-o viață trăită în ceață și fum...

O dorință rebelă din fum se ridică,
Grămada de scrum o aruncă și strică–
Se transformă, ia viață și vine la mine,
Mă uit și-i zâmbesc: Arată ca tine...

Îmi vorbește cum știe și știi că îmi place,
Îl întreb de-adevăr dar l-ascunde și tace,
Tac și eu, n-am ce să doresc
Când între ele ale noastre inimi vorbesc.

O las să vorbească, doar ea știe totul–
Și noul și vechiul și gheața și focul;
O las pe ea căci crezi că greșesc,
Să-ți spună ca mine ce mult te iubesc...

O asculți și zâmbești, acum te-ai convins,
Dar magia frumoasă ca focul s-a stins–
Și mintea-mi îngheță și mâinile-mi-s reci,
Și inima-mi plânge la gândul că pleci.

Adevărul se-ntâmplă, nu știi ce să-mi zici:
Te faci și tu fum și-ncet te ridici–
„Te iubesc și rămân" - atât ai mai zis
Și-ai rămas de atunci...dar numai în vis.

Maria Dumitriu

Clasa a XI-a A

ALL THIS PANIC

[a play in a play in a – whatever this is]

Scene One

Pacific Grove High School, Montgomery, Alabama
September 1st
A mob of high schoolers bumping into eachother to a set destination, with only one standing pawn in the middle of the mess. Madison Skinner, senior, lounging in a sea of dread and anxiety for the new found school year, would rather be sleeping.
(opening song) Heathers: The Musical – Beautiful
As the students scatter away from their groups, loud thumping is uncovered by the chattering sounds, introducing a distressed Riley Hewitt who can barely be seen from behind the paperwork she's trying to carry. Her quest to the amphitheater is interrupted by bumping into the Madison obstacle.

Riley
Ow – Oh! Look at you! Finally! (takes her hand, dragging her away) Leah has been bad mouthing you all morning, I thought she was going to murder me –

Madison
I'm sorry? Wh – I'm not – Who are you?

Riley
What do you mean who am I? I'm Riley! From Drama Club – you gave me half a granola bar freshman year!

Madison
Uhh –

Riley
Now come on, let's go, come on –

Madison
Where are you taking me?

Riley
Did you eat oblivious cereal this morning – we have rehearsals!

Madison
I'm not in the Drama Club.

Riley
You are when Leah says you are and when Leah says you are in the club you don't have any word of change – if we don't go now, she's going to gut me and hang me from the ceiling fan with my own intesti –

Madison
That's. Very graphic.

Riley
We're late.

Leah
About time you two stepped in – where are the props?

Riley
Uh – well – there has been a problem with the cupboards – you know – a – uh – rat problem.

Leah
We ain't playin' official gatherings on the stage floor! We're no college kids!

Riley
I don't see a – AAH –

Valdez
Sorry.

Leah
Of course there is a problem, Rizz. If we wanna beat Charlie's play until Homecoming we need –

Valdez
An axe murderer.

Leah
No – we need a –

Valdez
Chloroformed cloth.

Leah
Valdez –

Valdez
A really big truck.

Leah
No!

Madison
A good play?

Leah
YES.

Valdez
I still think paid assassination is our only chance –

Leah
Who are you?

Madison
Good question.

Riley
Wha – you skyped me ranting about her Facebook profile for two hours last night –

Leah
Shush, you're killing my vibe – who are you, honey?

Madison
Iiii aaam confuuuuused.

Şucată Elena Clasa a XII a C

Marea Preoteasă (fragment)

I. Nebunul

Prima carte avea imprimat pe ea un fel de clovn, un măscărici. Se numea ,,Nebunul". O întorc. Pe spate scria ,,șanse după intuiție, nu se uită pe unde calcă. Apare atunci când cineva începe ceva total nou în viață". Scrisul era probabil al ghicitoarei, foarte ordonat, cu litere rotunde și mari. Din nici două propoziții aproape că a umplut spatele cărții.

Mă îndrept cu pași mari spre casă. Țin cartea între degete și o întorc de pe o parte pe alta. Înainte să deschid ușa casei, îmi arunc privirea spre numărul 42. Nici o mișcare.

Deschid ușor ușa și în timp ce îmi dădeam haina jos, îmi zăresc reflexia în oglinda de pe hol. Îmi apropii capul de ea. Colțurile gurii îmi sunt ușor lăsate în jos, privirea absentă, deși ochii parcă ascund ceva. Privire de nebun. Nebun. Eu sunt nebunul. Lovesc cu piciorul în oglindă. ,,Nu se uită pe unde calcă", cuvintele de pe carte îmi apar în fața ochilor. Iau cartea cu nebunul și o pun la fundul pachetului.

(…)

I. Lumea

Ultima parte din pachet este și cea mai simplă. Nu mai este nimic de descoperit, doar de urmat.

În palmă mai am doar două cărți. Penultima este neobișnuit de colorată. Pe ea este pictată o femeie înconjurată de un zmeu. Se numește ,,Lumea", iar conform ghicitoarei care mi-a devenit dragă: ,,apare atunci când ai ajuns la un final".

II. Marea Preoteasă

Lumea nu a fost, totuși, ultima carte din pachet.

Când o descopăr pe ultima, observ cum o dâră portocalie de lumină mi se așterne pe mână. Soarele începe să apună.

Pun restul cărților în buzunar, îmi iau haina pe mine și pe drum încerc să îi dau de cap ultimei cărți din joc: Marea Preoteasă. Spre surprinderea mea, imaginea de pe carte, care înfățișa o femeie în straie bisericești albastre, era destul de ștearsă. Scrisul de pe spate însă se mai putea desluși: ,,cunoștințe, intuiție, ceea ce nu se poate vedea ci numai simți".

Am știut imediat, la fel cum am știut și că prima carte mă reprezenta, că Marea Preoteasă urma să aibă același rol.

Aleile parcului erau luminate de soarele ce apunea. Mergeam încet spre banca unde acum câteva ore mă lăsase Rebecca. Mă așez pe bancă și aștept. Trecuseră zece minute și ea nu venise. Știam că nu va veni, însă o parte din mine spera că voi putea împărtăși ce am descoperit cu ea, singurul om care m-ar înțelege.

M-am ridicat și am început să citesc numele de pe plăcile memoriale. Privirea mi se opri asupra uneia ce avea scris pe ea cu litere lungi și drepte ,,Rebecca Schwarz 1925-1950". Un fior rece mi s-a scurs din cap până în picioare. Am simțit cum linia unde părul se întâlnește cu pielea feței mi s-a umezit ușor. Palmele îmi erau ude și nu puteam să înghit. Am verificat

din nou scrisul și anii. M-am așezat pe o bancă și am reușit să îmi controlez respirația. Mi-a luat mult să îmi revin, după ce am făcut-o, soarele apusese de mult. Atunci mi-a fost clar că Rebecca, sau care o fi fost numele ei adevărat, nu avea să se mai întoarcă la mine.

Zile în șir am derulat în minte cele ce s-au întâplat. Știu că ghicitoarea a existat, ca dovadă am cărțile ei de tarot, pe care nu a mai venit să și le ia. Pe casa de la numărul 42 a fost pus un afiș cu „de vânzare". Era clar că nu se va mai întoarce.

În definitiv, nu pot să spun că mă simt rănită pentru că m-a mințit în legătură cu numele ei sau pentru că nu a mai venit să mă vadă. Fără să își dea seama, mi-a schimbat în mod iremediabil cursul vieții, m-a făcut să văd viitorul cu ochi mai optimiști și să cred și în lucrurile pe care nu le pot vedea.

Pe ea nu am mai avut curiozitatea să o caut, însă am găsit locul în care și-a îngropat pisica, pe Mau. Adăpostită de coroanele a doi copaci bătrâni, în parc, se află un petic de pământ pe care este așezată o piatră rotundă ce are scris pe ea cu litere rotunde și mari, un simplu „MAU". Am pus flori pe mormântul lui Mau, apoi m-am dus la placa memorială a Rebeccăi Schwarz, oricine ar fi fost ea. Am scos din buzunar pachetul de cărți, de care nu m-am descotorosit nici în ziua de azi. Prima carte era din nou Nebunul. Am luat-o și am înfipt-o în spațiul dintre placă și zid, apoi am pus-o pe Marea Preoteasă la începutul pachetului. Așa cum nu am cunoscut-o, de fapt, niciodată pe Rebecca, nu îl mai cunosc nici pe Nebun. Nu mă mai reprezintă, numele lui nu mai îmi spune nimic. Mare Preoteasă, în schimb, începe să îmi sune familiar…

Arta este o activitate a omului care are drept scop producerea unor valori estetice și care folosește mijloace de exprimare cu caracter specific.

Din punctul meu de vedere, arta este extinderea caracterului nostru în diferite domenii. Indiferent de ceea ce realizăm, punem suflet și asta oferă o valoare autentică reușitelor, creațiilor noastre. Astfel ne putem identifica cu ceea ce realizăm. Asta numesc eu artă! Această disciplină a luat naștere cu mult timp înaintea omului. Când primul om a păsit pentru prima oară pe Pământ, a văzut cea mai frumoasă capodoperă de atunci și până în ziua de azi. Natura, universul, viața sunt creațiile divinității care a reușit să transpună perfecțiunea dumnezeiască în acest plan material. De mii de ani, omul face același lucru. Încearcă să le ofere celorlalți o parte din sufletul său și așa ia naștere arta printre oameni. Însă ce diferențiază arta de atunci de cea de acum?

În primul rând, în trecut, oamenii aveau o viziune foarte concretă asupra lumii. Din cauza acestui fapt, creațiile oamenilor de atunci erau foarte simple, fără semnificații, elemente-cheie. Mai târziu,omul a aflat de Dumnezeu, de sfinți și a început să caute și să creeze cât mai multe mijloace prin care putea realiza o legătură între el și Divinitate. Iau naștere, astfel, primele simboluri precum crucea, aureola, se dezvoltă interpretarea cântecelor pe voci, luând naștere corul. Peste câteva secole totul ia o întorsătură drastică și se renunță la ideea de a asocia orice creație cu religia. Atunci, arta începe sa pună în lumină omul. Arta devine liberă. De atunci și până acum omul a început să cuprindă în creațiile sale diferite semnificații complexe. Operele prind un subînțeles. Par rupte de realitate, indicând cât de abstractă poate fi mintea umană. Artiștii prezintă lumea înconjurătoare cum o percep ei, prin filtrul propriei minți.

În al doilea rând, acest fapt a avut un impact major asupra societății. Din ce în ce mai mulți tineri își dezvoltă foarte devreme o gândire abstractă, ieșită din comun. Așadar, arta este ceva cu care omul se naște. Omul este în sine o artă, se naște în artă și creează artă. Fără aceasta, noi am pierde calitatea de om. Ne-am pierde libertatea, gândirea complexă. Am fi limitați.

Din fericire, în ziua de astăzi această formă de manifestare este în plină dezvoltare, ceea ce va conduce la un viitor strălucit al rasei umane.

Oancea Casiana

Clasa a XI-a A

Pe fundul oceanului (fragment)

Totul se împărţise în două perioade: înainte şi după.

Nu mai conta prezentul aşa de mult. Era ca şi cum orice am fi făcut, nu puteam modifica nici ceea ce s-a întâmplat, nici nu ştiam dacă orice gest infim pe care l-am face ar putea modifica ceea ce avea să seîntâmple. Totul se rezuma la: trecutul-normal, perfect pentru orice om ce trăia şi avea un destin de împlinit, ceva de dăruit acelei lumi, pentru a o face mai frumoasă decât era deja. Şi viitorul-despre care nu pot prevedea lucruri prea pozitive, cel puţin nu acum.

De fiecare dată, găseam pe fundul oceanului o oglindă a cerului. Mereu mi s-a părut fascinant modul în care aceste două medii în contrast se reflectă una în cealaltă. Pe toată aceea mantie nesfârşită din mătase albastră se văd stelele, ca nişte perle cusute în scopul încununării creaţiei unui croitor inamovibil. Aşa şi în ocean, stelele de mare reprezentau porţile către lumină în întunericul de nepătruns. Peştii îmi păreau nişte comete călătoare printre valuri, iar recifuldecorali-asteroizi subacvatici.

Tot acest sentiment de "acasă" şi "familiar" pe care mi l-a dat oceanul pe vremea când Terra era... s-a spulberat acum. Nu mai era nici urmă de viaţă. M-am gândit că nu ar strica totuşi să iau o probă din solul subacvatic. Când am împins sonda-portabilă în sol, am constatat că era pe jumătate umplută, deşi am împins-o perpendicular pe nisipul de pe fundul oceanului. Indignat, am aruncat sonda înapoi în rucsac şi am început să "sap". Sub nisip se afla, spre surprinderea mea , o masă gelatinoasă de aproximativ un metru grosime prin care am pătruns extrem de uşor, ca printr-un jeleu. Nu ştiam ce mă aştepta dincolo de jeleul acela cu totul şi cu totul dubios.

Am avut parte de o surpriză! Oceanul, obişnuitulocean lovindu-se de nisip zgomotos, în veşnica lor luptă care a început cu mult înainte de apariţia vreunui om. O luptă despre care nu ştiu să se fi oprit vreodată şi nici nu cred că o va face. Este ca lupta dintre bine şi rău: prezentă în fiecare moment. Ştiu că nu va câştiga niciuna şi că vor rămâne în echilibru. Iar eu voi continua să privesc absent la lupta lor...poate să fiu chiar câmpul de luptă, ca acum, când o parte din mine ar vrea să moară ca şi restul, pentru că e greu să trăiesc fără familia mea, iar cealaltă vrea să lupte pentru că sunt unul din cei doi supravietuitori ai Terrei. Mă simţeam confuz, nu înţelegeam ce era substanţa aceea gelatinoasă. M-am gândit că îmi este rău, din cauza şocului pe care l-am avut la aterizare, aşa că am înotat spre mal, printre alge, peşti şi stele de mare.

Când am ajuns la suprafaţă, efectiv am crezut că o iau razna! Cel puţin, am realizat că gelatina prin care am trecut era adevărată, nu fusese o halucinaţie. În faţa mea era o uşă proptită perfect drept în nisipul uscat. M-am învârtit de jur-împrejurul acelei uşi şi nu era nimic neobişnuit în lumea neobişnuitului. Pe ea era scris din tulpina unei mimoza senzitiva (plantă care exista pe Pământ înainte de distrugere, mereu însetată, dar şi foarte sensibilă: la o simplă atingere, planta se ofilea) : TERRA.

Anamaria Birău

Clasa a XI-a A

O AVENTURĂ FĂRĂ SCĂPARE

Soarele se ridică deasupra Hanului Ancuței celei tinere, iar ea îl întâmpină cu o privire la fel de caldă ca a Ancuței de odinioară și cu aceeași veselie în glas.

Ne-am așezat cu toții la masă și ne-am ospătat din bucatele alese preparate de Ancuța, după rețetele mamei ei. Comisul Ioniță se ridică în picioare și se întoarce către Ancuța.

-Ancuțo, de multă vreme n-am mai avut stomacul plin cu asemenea bucate delicioase. Ei, acum că și soarele e pe cer, ar cam fi timpul să plec și eu către casă.

Apoi, privi la calul lui pintenog de trei picioare, căruia îi mai trebuia doar șaua și era gata de drum.

La auzul acestor vorbe, Ancuței îi pieri sclipirea din ochi.

-Cucoane Ioniță, dar întâmplarea nu ne-o povestești? zise hangița cu întristare.

-Precum spune și Ancuța, de atâta vreme doreai a ne spune o întâmplare, însă noi te-am întrerupt de fiecare dată cu nerușinare. Acum ar fi un prilej bun să ne-o istorisești, spune cu entuziasm moș Leonte zodierul.

-Prea bine atunci. Roibule, se pare ca o să mai stam aici puțin.

Apoi, se așeză pe scaun.Toți amuțesc și îl lasă pe comis să își înceapă istorisirea.

În tinerețile mele, pe când eram mai ager, dar mai naiv, treceam tot pe la Hanul Ancuței, care pe atunci era al celeilalte Ancuțe. Aveam drum spre ținuturile de pe lângă Tulcea, căci trebuia să îmi văd o soră măritată cu om al locului, întrucât nu mai știam nimic de dânsa.

La han, mă întâmpină cealaltă Ancuța, cu mâncare la fel de delicioasă și cu o privire la fel de ageră ca cea de acum. Mă întreabă încotro mă îndrept și cu ce treabă. Îi spun, ca și vouă, că merg înspre ținuturile Tulcei, să îmi văd sora, de care nu mai auzisem nimic.

Îmi ureaza drum bun și, chiar înainte de a ieși pe porțile hanului, mă avertizează că niște tâlhari își fac veacul prin părțile Bârladului, căci auzise de la mai mulți drumeți ce trecuseră pragul hanului că prin acele ținuturi se întâmplaseră o mulțime de nenorociri.

Ajung în ținuturile cu pricina. Acolo poposesc la un han, care nici nu se compara cu acesta. La auzul acestor vorbe, Ancuța începe a zâmbi. Plec de la acel han și văd că drumul trece printr-un codru. Nu apucasem să fac o sută de pași înăuntrul pădurii, că în spatele meu apare un bărbat înalt, cu fața acoperită și cu un pistol în mână.

Mă amenință că dacă încerc să fug,acolo îmi va fi locul de veci. Așa că nu am de ales și îl urmez până în adâncul pădurii, unde îi văd pe conducătorul hoților și pe oamenii lui. Era un băarbat mai voinic decât mine, dar cu o privire nepotrivită staturii impunătoare.

-Eu sunt Gheorghiță Rusu, căpetenia acestor bărbați ce prăduie ținuturile Bârladului. Cine ești și ce gând nebunesc te aduce prin sălașul nostru?

-Sunt comisul Ioniță de la Drăgănești. Vin tocmai din ținuturile Sucevei, îi răspunsei cu tremur în glas. Merg înspre Tulcea, căci am acolo o soră de care nu mai cunosc vreo veste de ceva vreme.

-Și eu am un frate prin acele locuri, un simplu pescar. Pentru că este deja întuneric și sunt bine dispus îți voi mai da răgaz de trăit până mâine la cântatul cel dintâi al cocoșului. Acum legați-l strâns, ca nu cumva să scape.

După vorbele căpeteniei am fost luat în primire de doi tineri voinici, care m-au bătut și m-au legat, în timp ce iapa mea privea neputincioasă la mine, știind că acesta îmi va fi sfârșitul vieții.

Hoții se pun pe dansat și pe petrecut, până când, în cele din urmă, toți se lungesc pe pământ, prinși în mrejele somnului. În tot acest timp, eu mă uitam neputincios la stele, știind că nu aveam nicio șansă de scăpare. Deodată zăresc lucirea lunii în lama unui topor, înfipt într-o buturugă, uitat acolo de vreun nelegiut care o fi tăiat lemne pentru foc.

Cuprins de extaz, dar și de frica de a nu fi prins, reușesc să mă târăsc până aproape de topor când, deodată, văd iapa lângă mine. Printr-o minune, ea reușise să rupă funia care o ținea legată de un copac. Mă sprijin într-însa și reușesc să mă ridic în genunchi. Mă pun cu spatele la buturugă și tai funia care îmi ținea mâinile. Peste câteva momente îmi eliberez și picioarele și, cu corpul cuprins de durere, mă urc pe cal.

Părăsesc în cea mai mare liniște tabăra tâlharilor și când mă cred în siguranță, îi dau calului pinteni, iar acesta pornește în galop. Aud în urma mea țipete, însă nu aveam curajul să mă uit înapoi. Iapa galopează până aproape de Galați, unde poposesc la alt han, pentru a-mi odihni trupul atât de greu încercat. Peste o zi mă aflam în casa surorii mele, istorisindu-le și lor peripeția mea. Când le dezvălui numele căpeteniei tâlharilor, cei doi rămân împietriți, căci acesta era numele fratelui cumnatului meu.

- O,Doamne, comise, cât noroc ai avut în acea sară, cât pentru o viață întreagă, interveni Neculai Isac.
- Ei, asemenea poveste nu am mai auzit, zise Ancuța. Bine că ai rămas în viață și ai ajuns să ne-o povestești și nouă.

Soarele era acum sus pe cer, iar drumeții se ridicau de pe scaunele lor, unde ascultaseră poveștile celorlalți călători. Ei își luau rămas bun de la Ancuța cea tânără, care era la fel de sprâncenată ca maică-sa, căci aveau să o mai vadă doar data viitoare când vor poposi la han, han care, drept să vă spun, era o cetate.

TEJA IANIS
Clasa a X-a D

Urmărirea Fericirii

Într-o poziție contradictorie tuturor sentimentelor negative se află fericirea. Cu o valoare neprețuită, este vânată de parcă ar fi cel mai rar lucru de pe pământ. Totuși, cât de greu este să obținem această stare plăcută plină de euforie?

Consider că țelul nobil al vieții este de a trăi într-un mod conștient, plasând sentimentul de fericire pe prima pagină a capitolului dedicat celor mai importante lucruri.

În primul rând, fericirea, asemenea timpului, este relativă. Fiecare persoană interpretează și modelează acest sentiment după propriul plac, rezultând astfel o gamă variată de definiții ale fericirii. Trăim într-o lume în care nu știm care teorie este adevărată, cu atât mai puțin care ni se potrivește nouă. Așadar, unica soluție rămasă este să ieșim pe frontul vieții noastre și să experimentăm totul pe propria piele, și într-un final vom avea acces la o definiție numai a noastră, scrisă și adaptată după modelul personal.

În al doilea rând, datorită multiplelor definiții ale fericirii, mulțimi de oameni confuzi asociază purul sentiment cu banii. Astfel, se formează un mediu în care se pune accentul pe prețul obiectelor, nu pe adevărata lor valoare. Singurul scop adevărat pe care îl servește banul este de a juca un rol de mijloc, conform căruia ne ajutăm de acesta pentru a atinge valorile vieții, care ne aduc de fapt fericirea.

În concluzie, fiecare persoană are obligația de a cerceta și de a experimenta, cu scopul formării unor valori autentice, prin care ne putem identifica fericirea.

Ilie Daniel XI A

Desen realizat de Dumitriu Maria XII-a

SOMETIMES ADULTS SEEM....(9th – 12th graders)

1.I am so confused…I can't conceive how it's possible to grow up so fast. Now, here I am. I am 25 years old and reality hits me so badly with all responsibilities which I am supposed to have. I don't know how to start, I don't know what I have to do, or say, I don't know even how to breathe like an adult. Sometimes adults seem childish, wise, loving, protective. They seem exactly how they want to be. How do I want to be?
I opened my eyes and I found myself standing in front of a screen on which was written a message for me, I supposed:"I've been waiting for you". My hands started shaking. I guessed I had been typing because a little line was glittering on the screen, waiting for my reply.
Me: "Where am I?"
Computer:"Somewhere you will learn how to be an adult."
How did it know what was inside my head?
Me: "I need to know just how I have to behave like an adult."
Computer: "Sometimes, you will seem exactly how you want to be."
Me: "And how do I want to be?"
Shutting down…

Gabriela Burtan XII B

2.I never quite understood why there was such a rush every morning. Everyone seemed to go crazy as soon as their alarms went off.

My big sister was yelling from upstairs, saying that she needs 5 more minutes. My mother told us that she was ready a few times, but she was always remembering something. My dad was doing something for work. He was leaving for work in a few minutes, couldn't he do it there?

Everyone was running around like the world would end if they moved a little slower. I started feeling frustrated, because I didn't feel the need to rush. Is there something wrong with me? I wanted to scream at them, to tell them to stop, but I couldn't. After all, I'm just 7 years old. No matter what I say, they are going to do the same thing.

My sister came rushing down the stairs, like every morning, but this time she stumbled. I heard a scream and the next thing I knew was that she was on the floor, not moving and my mom was calling 911.

I find grown-ups pretty stupid.

Cernat Ana IX A

3. Sometimes adults seem tamed.

Like the process of growing up took away their ability of seeing beauty. Like their enthusiasm and spontaneity were taken away from them and replaced with a tailored suit and a black suitcase. They don't seem to have that sparkle of hope anymore. The light in their eyes. The motivation to go further, to change something or to travel the world. Like their soul is not wild anymore, as if it was tamed slowly but surely throughout the years.

Nonetheless there are adults who were more stubborn in the process of growing up, who grew without becoming judgemental, lifeless people. Those who cherished their creative and childish adults who inspire us, the ones who change the wo dedicated teachers and the lively co-workers.

These are the adults who never let the world tame their souls.
And this is the kind of adult who I want to become.

Maria Dumitriu XI A

MEETING MYSELF IN THE FUTURE (5th-8th graders)

1. An unusual, special meeting
Once, I actually imagined meeting myself in the future...But not in the way everybody thinks, like with a time machine invented by me or something, I was just daydreaming, wondering if I am going to be happy , if I am going to find my purpose in life, if I am going to have a family, a job and friends. I am hoping I will help lots of people and make them smile, I will not have many problems and I will dedicate my time to everything that matters.

At least, this is the perfect future I wish I had and yes, I have really met myself when I am going to be older, but only in my bright dreams. And still, there is no person that can know her future, but all the people can hope and just wait…

And I, myself, hope I will be treated as nicely as I was at the special, dreamy meeting.

Caplan Dara VI A

2.I had a strange dream. I was in a changed world, everything was about technology. Everything was deserted. Suddenly, a man was teleported in front of me. He didn't see me, I think I was invisible. He entered a big building, I was following him. He went in a room full of advanced computers. He watched me, I think he saw me. He said " I remember this moment". Then I came back to reality.

I realized it was a dream. This was a very unusual dream. Can it mean something? Over twenty years I was going to my job. I teleported in front of the building and it was a very weird day. Nobody was there. I went to a computer and suddenly, I saw a child looking at me. I said to him "I remember this moment".

Andrei Paulovici VI A

3. I came from school totally exhausted. I ate, and then I went into my bedroom to rest. I was weeping about how much homework I have, and them it struck me! What would happen if I didn't do it?

The moment I sail those words, a shadow showed up and threw a smoke bubble at me. I wasn't feeling differently at all. I looked out of the window and I saw a homeless who looked familiar, so I went to her and asked her what her name was and she replied "Alexia…" . I was shocked, but I asked more questions about her to be sure that it was… ME in the future.
I think it all started when I thought that homework was useless.

The shadow appeared again and he told me "You are going to be like that if you don't study", "Thanks for opening my eyes!".

I understood the meaning of studying for me to accomplish my goals!

Alexia Iordachescu VI

Dawn

It was a Sunday evening when my friend Michael phoned me asking to go for a walk. Even though I take a walk once in a blue moon, I love it everytime. So I accepted.

We were supposed to meet at a restaurant near London Bridge. As I inched closer, I noticed the landscape in front of me. All I could do was stare in awe. The most beautiful dawn I have ever seen was in front of my eyes. The crimson sky, which looked like it was in flames, was holding the weakened sun upon itself. The patches of baby pink made it seem like a view ripped out of a fairytale. The rays of sunshine were flickering over the river with their last breath.

Oh, the river. It is so fragile, like a subtle sweep of a painter's brush. The shade of azure it was carrying left me astounded. Its depth is deceptive, every rounded stone on the bottom, every fish, is rendered in perfect clarity. That fresh smell of clean, running water in the air reminded me of my childhood, when I used to play barefooted in the river next to my house. Downstream, I noticed a small sail boat drifting with the current.

Before I knew it, I have been woken up from my daydream by Michael, who came looking for me, since I was late. Instead of going to dinner, we both found ourselves helplessly drawn towards the landscape in front of us.

Savu Antonia

Clasa a X-a A

Through the streets of New York

The famous Empire State Building. That's the destination my parents have chosen for today's trip through New York. Since it has been the tallest skyscraper for a long time, having 102 floors and being 381 meters tall, we decided it would be worth visiting.

When we got there, it was exactly like it had been depicted, stunning. So tall that it seems to pierce the heavens, the building was fascinating both inside and outside. The glass windows were so wide and tall that you'd already feel dizzy only looking at the building. The lights inside made it seem like a spaceship from outside, reading to take off.

Inside, the rooms were fully equipped with the latest technology gear and all the furniture was matching. The golden walls are beautifully decorated and gave me the impression of a queen's palace. The view from the balcony is truly breathtaking. You can see New York in all its glory. The rest of the buildings seem insignificant from here. You could almost palpate the soft clouds and feel the fresh air. I cannot compare that feeling with anything else I've experienced before. You can see the skyline-silver lake in the distance. It was glimmering in the light of dawn, leaving you in awe.

After visiting multiple floors, we decided it was time to forge our way homewards. It was sure an experience I won't forget anytime soon.

Flashback technique short story

I was walking down the street today.I was late for a meeting.When I passed the Ave Bakery, a sweet smell of apple pie with cinnamon that my grandma used to bake me when I was little has invaded my senses and suddenly, I found myself back in my mom's red car, going to my gran's house.

Everytime, my mom used to sing to me, and then, we would sing together, so the time would pass faster.

My grandma's house was little, but spacious, with some vintage furniture and an old bench sitting in front of the brown fence.

She knew all the time when I was going to arrive, and I knew that because everytime I stepped out of my mom's car, I would smell the apple pie she made me.

I would always find her sitting on her swing chair on the porch, waiting for me. She would kiss me and tell me how much I've grown, even thought I was visiting her every week.

She had the Alzheimer disease, or at least that's what my mom has told me. Maybe that's why my gran used to never say my name. She would call me ,,little girl", but somehow, she always remembered that apple pie was my favorite.

Balas Timea

Clasa a X-a A

Special

It is late in November. The leaves rustled in the trees and the trees swayed slightly, making heavy groaning sounds. Before I even realized it, it was my birthday.

My parents greeted me with a warm hug and place a heavy, burgundy box on my lap. It was wrapped in a beautiful laced vintage-looking ribbon and the smell of it reminded me of my mother's perfume.

I could see my mom tingling with excitement as she waited for me to open my present. When I did, I was at loss for words.

It was a doll. It was the epitome of beauty in my cerulean eyes. Her crimson hair glowed like the setting sun, shining through the window, the breeze blew through her soft curls, straightening them into waves whipped about behind her. Her eyes were holding the depth of sea, staring into my soul. Her complexion was clear and fair. Her quaint lips are slightly pushed, as if ready to kiss.

Her astounding dress was made out of luxurious silk, having a matched bonnet on the side of her tiny head. The frosted color she is wearing highlights her doe eyes. Lace adorns her dress, crisp and white. The tiny shoes she is wearing are a perfect midnight black, exposing her pure white socks.

As I thanked my parents for the marvelous gift, I rushed into my room and placed the doll in a special place in my room, just like the place she has in my heart.

Savu Antonia

Clasa a X-a A

Decor în schimbare (Sri Lanka)

Hubloul deschide privirii aprinse
De geana luminii în zori,
Tabloul feeric al apei întinse
Spre zarea tivită cu nori.

Şi zeul de foc, cu purpura-i blândă,
Ce urcă pe trepte de cer,
Inundă pământul cu raza-i fecundă,
Scăpându-l de-al nopții mister.

Metalica pasăre ciocu-şi îndreaptă
Spre insula trează de-acum,
Se-nclină, vibrează, rulează şi-aşteaptă
Odihna la capăt de drum.

Şi templul naturii, cu-naltu-i ceresc,
Deschis de verzui propilee,
Se uită spre țărmuri ce veşnic primesc
Un ritmic sărut de maree.

Cristale de cuarț din nisipuri s-aprind,
Dând plajei pigmenții de stele,
E locul în care ades te surprind
Perfide iviri de himere.

Plecat-am de-acasă în iarna geroasă
A lunii a doua din an,
Chemați de o insulă verde, frumoasă,
Din caldul Ocean Indian.

Sri Lanka-i povestea ce-n suflet ascunde
Şi visuri...şi temeri...şi dor,
Având-o în față, cu șarm ne destinde
Şi-alung-orice nor sfidător.

Din brațele mamei, gingaşa făptură
Ridică bălaiul căpşor.
Priveşte mirată spre mama natură
Ce schimbă al vieții decor.

Prof. Emilian Mândreanu

